

Raluca Fleancu

Sub un alt cer

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel./fax: 0345 401 330; mobil: 0765 464 304
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Procesare text – Cristian Dumitrașcu
Tehnoredactare – Andrei Toma
Ilustrația copertei – din arhiva autoarei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României FLEANCU, RALUCA

Sub un alt cer / Raluca Fleancu. - Târgoviște:
Editura ZVEN, 2019

ISBN 978-606-8955-33-9

821.135.1-1

Raluca Fleancu

Sub un alt cer



Târgoviște, 2019

Copyright © 2019 RALUCA FLEANCU. All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

Motto:

*Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi și
ți-aș săruta talpa piciorului, nu-i așa ca
ai șchiopăta puțin, după aceea, de
teamă să nu-mi strivești sărutul?*

Nichita Stănescu

*Tatălui meu, care mi-a transmis
bucuria scrisului. Mă înclin!*

Îmi ești atât de mult și atât de aproape
Chiar dacă ochii mei nu te pot atinge
În palmele săpate de nemuritoare ape
Sunt flori pe care timpul nu le poate-nvinge

Te conturez cu vârful degetelor mele
Pe norii aceia deznădăjduit de gri
Tu ai o formă rară de praf și de stele
Mi-am agățat un leagăn acolo, ca să știi...

Îți cunosc mersul încă de departe
Prin verde viu ți-e pasul cu iarbă încărcat
O aud foșnind și se închide o carte
Acea albastră cu final neterminat...

Iubirea ta cerească îmi scrie pe pământ
Acum când doar suspin de pietre sunt
Cu flori și ape limpezi etern jurământ
Pot să clipesc prin umbre și făr' să mă-ncrunt

Și de-am să uit din tine vreun mic amănunt
Am să te caut să mi-l iau-napoi
Că simt sub coastă pasul tău mărunț
Cum îmi măsoară inima pe timp de ploii

În colțul meu albastru-i sărbătoare

N-aștept nimic ca să mai fie
Am pus pe masa mică acea floare
Să-mi amintească ce îmi ești tu mie

În colțul meu cu ochi de oameni buni
Iubirea are gust de iarbă verde
La umbra ei atunci când te aduni
Frumosul nicidecum nu se va pierde

În colțul meu cu ape, umbre nu-s
Doar păsări care au învățat să zboare
Eu le privesc în ochi, de jos în sus
Și acolo mă găsesc zâmbind, e soare!

În colțul meu cu galben de album
Străbat păduri întregi nemuritoare
Frumos a fost atunci, frumos și-acum
Sunt eu și tot mai sunt izvoare...

Târziu nu e aici, căci ceasu-i dus
În alte vremuri să se întreacă-i vine
În mine eu rămân supus
Ca să mă tulbure aici nu are cine


În colțul meu cu zâmbet de mister
Am desenat ferestrele deschise
Căci n-am găsit acolo un alt cer
Decât al bucuriilor promise

E dimineață, iar, din liniștea ta
Crescută în iarba vieții mele
Șoapta unei raze are gust de cafea
În poala-mi cu flori se-apeacă să stea
Clipe se-adună mărgele

Foșnește lumina din frunzele mele
Cu mâini de mătase le risipești
Arome de viață se varsă din ele
Se umple privirea-mi c-o-ntreagă avere
Acolo, aproape, mă regăsești

Clipele blonde își flutură mâna
Din ceașca mea brună cu povești
Prin garduri, o floare-mi zâmbește întruna
Rotundă și plină-i este cununa
Aproape prieten îmi ești

Ziua-i mai scurtă, visele-s lungi
Când se trezesc cu noaptea în cap
Cerul cu vestă acum poartă dungi
Printre ele, la vise, ușor să ajungi
În ceru-ți întreg am să încap

 **ți mulțumesc pentru încă o zi**
E aici un loc pentru mine
Am să ocup doar ce-mi aparține
Printre ceruri de ochi fumurii

Să fiu eu și nu un alt ecou
Când m-odihnesc de toată alergarea
Versuri mov îmi scriu suflarea
O zi ce nu mă vrea erou...

O pagină-i deschisă și o zi
M-așteaptă să miros a verde
O vorbă bună nicicând nu pierde
Când vrei iubire... poți să fii

Un loc m-așteaptă și o zi
Să fiu ce ieri timid am început
Din cartea în care nu am încăput
Ascunsă sub largi pălării

Se leagănă-n vânt copilării
Las bucuria zâmbind între pagini
Îmi scriu mulțumirea pe margini
Și suflu albastru în pădării

Încă o zi sub cerul din tine
Și un loc verde în inima mea
Să te așezi aici ai putea
Și timpul se-așează în brațe la mine

Nu mă lipsi de tine
la loc pe banca mea
E ruptă de suspine
Și vânturi bat prin ea

Privește-mă cu cerul
Din ochii tăi senini
Întinde-mi raza-n părul
Cu mâini din crengi de pini

Cuprinde-mi tu piciorul
Ce-si scrie apăsarea
Pe pietrele din solul
Ce mi-a înghițit suflarea

Respir prin iarba moale
Ce încă e cu viață
De-un verde palid care
Mă-alină peste față

Umple-mi tu secunda
Cu frunze vestejite
Le murmură rotunda
Cât sunt de mult iubite

Adună-mă din toate
Ce m-au uitat de tine
Cuprinde-mă în spate
Și poartă-mă cu bine

Iubește-mă în felul
Și-acceptă-mă cu tine
Din trunchiul tău misterul
Mă va trăi pe mine

Aș desena cu cretă primăvara

Pe verdele din inima mea
Să-nvingă noaptea amară
Ca nimeni să nu mi te ia

Aș închide în cămăruță
Vara cu florile ei roi
Mi-e caldă inima-n căsuță
Unde vorbim doar noi doi

Aș pune în ceașca de ceai
Parfumul prieteniei
Să facem aici un mic rai
Să-mi cânte florile iei

Aș pune uitarea pe masă
Și vom sorta împreună
De tot ce pe tine te-apasă
Tot ce ne ține împreună

Aș ruga naiul să cânte...
Cu tâmpile grele-n zăpadă
Pe brațul tău de munte
Ce-oprește capul să cadă

Și arde în sobă tristețea
Ascunsă sub pleoapa de aur
Respiră acum tinerețea
Privirea-ți îmi e tezaur

Privește... ce fulgi cad astăzi la pământ
Ca ochii tăi, iubito, mult prea luminoși
Care se apleacă fără un cuvânt
Când iarna-și plimbă pașii zgomotoși

Privește... cerul este astăzi de opal
Cu zâmbetul pe buze se răcește clipa
În colțul gurii tale de cristal
Zăpezile își plâng mai abundent risipa...

Privește... astăzi se trece mai ușor
Sub ceruri fără floare la revere
De teama fericirii, iubito, pașii lor
Ți-au luat și diminețile cu ele

Privește... cât de frumos e iarăși câmpul
Se-îmbracă în povești de altădată
Și de nu vrea-n brațe să-ți stea timpul
Nu-l mai privi, iubito, niciodată

Dar cum dansează nestingherit secunda
Se-acoperă pe câmpuri pașii tăi
Ninge peste lumea ta, rotunda...
Din care se vor naște sensuri noi

Sunt ierni ce nu mai spun nimic

Nici galben, nici albastru și nici ce mai faci
Doar mâna o mai flutură un pic
Că ești la fereastră te prefaci

Sunt lumi când nici nu plouă, nici nu ninge
Doar aerul dintre secunde e uimit
Din marginea unei inimi se prelinge
Un vis sub care cerul e strivit

Sunt inimi fără spații de așteptare
Doar cu întinderi nesfârșite de culori
Cu luna-n brațe și pe cap cu soare
Se stă la masă, de-s geloase flori

Sunt vremi când se respiră mai încet
Și se degustă aerul și e răcoare
Mai pune înc-o ceașcă de șerbet
Nu e tristețe... e doar o plimbare...

E noapte... cum n-a mai fost de grea
Sub pașii cerului purtând zăpadă
Căci mâna timpului din nou se nimerea
Să nu mai simtă și să nu mai vadă

E o noapte doar... ca multe ce-au cerut
Timpului prin neguri să-i mai potrivească
Un ceas sau poate mai puțin de atât
Dar timpului îi place să glumească

Mai știe noaptea că inima nu poartă
La mână ceas ascultător de vise
Doar îți așază în dimineața înaltă
Lumina ei în brațele-ți deschise

E noapte... și zâmbește potrivit o stea
La fereastra unei inimi de ametist
Noapte... bună... noapte îmi pare ea
E doar... doar violet... să nu fii trist

Printre ale cerului albe șuvițe
Ziua respiră albastru aplecat
Cu speranțele prinse-n codițe
Ești doar un suflet cu pas demodat

Nu s-au plictisit să fie fluturi
Ochii îi deschizi când ești iubită
Prin pădurea în care nu te saturi
De plimbat cu inima găsită

Lungi sunt nopțile dintre cuvinte
Stelele au gust de caldă iasomie
Îți mai aduci, copacule, aminte
Ce culoare aveai tu... mie...?

Spune-mi ceva despre mine
Nu știi... ceva să-mi coloreze fața
Până și cerul îmi dă semne dimineața
Că sunt și că mă vede din mulțime

Spune-mi ceva care să conteze
Printre atâtea dimineți umbrate
Cu degetele peste pleoape aplecate
De dorinți puse-ntre paranteze

Spune-mi... dar ceva frumos să fie
Uite... o rază îmi sărută fruntea
Pe unde ai trecut adesea puntea
Dintre un finit și-o veșnicie

Și de nu-mi știi lumea învesmântată
Din infinitele dorințe căzătoare
Mi-am pus câte o stea ție la picioare
Atunci, să nu-mi spui Viața niciodată

Se-întoarce ziua, iar, ca să îți spună

C-a uitat la tine noru' acela mare
Și nu mai poate-n pace să apună
Că l-ai închis, iubito, în sertare

Se-întoarce dimineața să se așeze
La fereastra unde stai în flori tăcută
Căutând un dor ca să semneze
Peste toată lumea ta trecută

Lasă norul zilei să se ducă
Uite urmele de pași de pe la poartă
Ești chiar tu și de o mână te apucă
O rază pe afară să te împartă...

Se-întoarce ziua iar ca să îți spună
Că ți-a strecurat minuni în buzunare
Ca să le legi cu sens lună de lună
Și la mijloc să îți prinzi un soare

E incredibil, ninge albastru...

Din lacrimi albe de pian
Se așterne un cântec, doar al nostru
Peste al tău umăr diafan

Pe chip ca zborul unui fulg
O rază încearcă să te cheme
Dintre zăpezi am să te smulg
La mine-n suflet... e devreme

Să ieși din gânduri despletite
Pe brațul meu vreau să visezi
Și din cuvinte nerostite
Îți fac brațări ca să mă crezi

Iar ochii tăi de-un incredibil
Albastru sau poate auriu
Mi-aduc aproape de posibil
Să îmi mai fii, să îți mai fiu...

Mă doare acest sfârșit de cer
Pe care-l port în palma dreaptă
Să mă ascund cu tot, cu el
Să fiu doar umbră pe o treaptă

Și încă... a mai trecut o zi
Și e tot început pe afară
Cu zăpadă câmp de-aș fi
Dar sunt tot eu, a câta oară...

Ce rotundă este clipa
De prezent când stă legată
Prin lentilă îi văd aripa
Când cu sens se înalță îndată

Și încă... o zi, cam cât o clipă
Am închis-o în palma stângă
De minuni nu fac risipă
La sfârșit de cer s-ajungă...

Ești mai frumoasă azi ca niciodată
Luna și-a scos visele la soare
Raza îți strânge pleoapa aplecată
Și-ți dizolvă dorul în culoare

Ce stranie... lumina ta de-acum
Ești aceeași și parcă totuși alta
Vântul cântă blând, dar nu știu cum
Ajunge până-n lumea ta, înalta...

A răcit timpul stând pe afară
Clipa ți se așează în brațe
Și-ai trezit tot cerul să-ți mai ceară
Să îl limpezești de-atâtea ațe

Iar plânsul tău e numai de la rază
Când îți sărută genele albastre
Tu râzi... și râsul tău îmi ține trează
Întreaga lume plină de contraste

Tu știi cum să ții soarele aproape
Să-l încălzești, c-așa e timpul
Se ascunde-n sufletul vuind de ape
Îmi ești... și mi-e prieten anotimpul

Începuturi... să îți spun că nu va mai dura?
Trăiește-ti durerea până vei deveni ceva
ce seamănă cu sfârșitul de cer
sau chiar mai înalt decât el...

Începuturi... să îți spun că vei atinge o stea?
Inima de atâta nealbastru, cuprinde-o să mai vrea...
Sunt o steluță pe un glob de argint,
când te apleci, eu am să mă prezint

Începuturi... aș putea fi... aproape fericirea
aceea de pe treptele în urcare căutând uimirea
din ochii ce-au așteptat o noapte întreagă
(și ce noapte!) ca viața să îi cadă dragă

Marea mea cu ochii de migdale

Păsări albe se lovesc de vele
Să-ți pui capul pe nopțile mele
Când mă află în barca dumitale

Marea mi-e de iarnă aromată
Doar valuri ce mă țin de mână
Din spuma liniștii îmi pun cunună
Cu clipele de o culoare amânată

Marea mea cu brațe de aramă
Mi-ai închis în tine tot trecutul
Și-am să-ți las tot ție începutul
Trece-mă cu Tine peste vamă

Albă mare fără de răspunsuri
Să mă schimb pe mine tot cu mine?
Ceruleu tău așa de bine-mi vine
C-aș putea să-l port la neajunsuri

Uite, îți zâmbește clipa la fereastră
Desprinsă dintr-un fulg cu-a fost odată
Ți-aduce înapoi bucată cu bucată
Din viața ta cu inima albastră

Și ce frumos e zâmbetul de acumă
Face să plouă chiar cerul neclintit
Cu inima întregă până la sfârșit
Că plouă sau că ninge mi-e totuna

Ah, cum miroase iar a sărbătoare
Când clipa să-ți zâmbească îndrăznește
Prieten bun, ia-ți lumea și trăiește
Se-întoarce iar iubirea în calendare

Și e atâta veșnicie de umblat
Când curge iar albastru în rădăcini
Și cresc copaci cu nefirești lumini
În privirile cu cerul de încercat

Văd cum trece umbra aceea, mamă

După urmele lăsate prin zăpadă
Pe la tine să mai vin mă cheamă
Și adu poza aceea veche dintr-o ramă

Spune-mi iar povestea despre mine
Se întoarce patruzeci în calendare
Cum eram și ce aveam-n culoare
Când eram doar drum fără suspine

Și de unde ai luat acea putere
Când mi-ai pus sub pleoape îndrăzneala
C-aș putea să scutur plămădeala
Care aici mă întreabă și mă cere

Mi-ai ascuns sub coastă o sclipire
Din bereta unei ierni căzute
Tu-mi cunoști privirile umplute
Cu a fi din prea de peste fire...

Văd cum trece umbra aceea, mamă
Peste lumile născute din zăpadă
Pentru acela ce mai vrea să creadă
Sunt minuni sub cerul care cheamă...

Sunt anii ordonați ca țigla de pe case
Sau anii-fulg împrăștiați peste orașe
Sunt o cafea băută-n tihnă dimineața
Sau raza jucăușă când e aprinsă fața

Sunt liniștea din ochiul unui leneș cer
De scrie versuri cu un alb penel
Sau uneori te caut ca un balon cu ață
Când pleoape bat cu nerăbdare peste viață

Știu cine sunt de la tălpi începând
Și până în creștet într-un singur cuvânt
În care se-ascund îndoieli și tristeți
Și bucurii și iubiri... sunt ani violeți

Sunt ani cu urme și cu dor de ești
Sunt o poveste printre multele povești
Se scrie sensul dragului de viață
Ce drum...? deschide-mi-se-n față!

Și cum va fi din ce-a uitat să fie
Îmi va spune marea numai mie...
Eu mi-am găsit un colț de lume și o stea
Din toată mărginirea, să fie doar a mea...

Se lasă seara în ochii tăi cu cer
Din acest misterios ținut de mână
Te-am prins ca să nu mori defel
De dor în mine lumea-ți să rămână

Se lasă aburi din tăceri surprinse
De atâta liniște din jocuri de copii
Ce-au adormit visând lumini aprinse
Pe drumuri colorate cu a fi

Se lasă ape peste vorbele aromate
Ducându-le cu sine peste văi
Când ninge peste leagăne lăsate
Să se odihnească iarna-n ochii tăi

Se lasă în neștire un felinar cuminte
Mai sprijină mirat deschisa poartă
Când inima mă ia la un ceai fierbinte
Ca să mai fiu și ea ca să mai poată

Când s-o termina culoarea-n călimară
Și nimeni să-ți mai împrumute vreun cuvânt
Tu caută-mă într-un ton de primăvară
Dar nu mă găsi așa curând

Când slove ți s-or deșira între rânduri
Și se vor pierde sensurile firii
Tu caută-mă pe cărarea din acele gânduri
De culoarea blândă a privirii

Când va bate vântul alte dimineți
Frunzele cântate a nu știu câta oară
Caută-mă-n ale mele multe vieți
Și-ți voi face amăgirea mai ușoară

Când se scurge cu zâmbetul pe buze
Clipa agățată în colțul gurii tale
Să te ningă atunci cu mii de scuze
Cerul că n-a pus iubirea-n cale

Tocmai acum, când m-am ivit la rând
S-a lovit de-aripa cerului o rază
Și am căzut pe-al clipelor covor cu gând
Să mă ridic decât când noaptea-i trează

Tocmai acum, când se-împletesc senine
Două dimineți născute pe o frunză
Mă aprind în verde chiar când să văd bine
Mi-alunecă piciorul pe a vieții pânză

Tocmai acum, când se destramă timpul
În mii și mii de stele căzătoare
Eu stau păzind la porți firave templul
Cu lumi albastre și puternice izvoare

Tocmai acum când se aud cu dor
Copacii mov cu ramuri în cuvânt
Să știi... n-am nicicând șansă-n fața lor
Și mă aplec și de-astă dată la pământ

Tocmai acum, când vânt de primăvară
Vine de undeva din apele de sus
Eu stau pe malul Tău ca prima oară
Și Te privesc până voi fi apus...

Ține-mă de vorbă să nu uit
Ce am fost și ce pot fi sub soare
Dacă și sclipirile-ți mă mint
Atunci, lasă-mă și uită-mă în mare

Ține-mă de vară să merg sus
Peste vârfuri care să nu doară
Și de nu mai ai nimic de spus
Lasă-ți răsăritul ca să moară

Ține-mă de vise dimineața
Să nu se ascundă în vreo carte
Și de s-o lăsa pe ochii-ți ceața
Ție-ți diminețile departe

Ține-mă de lumea mea adâncă
În care am învins odată soarta
Stele căzătoare mi se aruncă
Să-mi deschidă neînvingă poarta

Ține-mă de aripi să nu cad
Căci am făcut din ce nu e, să fie
Nu doar privesc clipa peste gard
Ce fac eu... rămâne pe vecie

Spune-mi, mamă, oare cine sunt
Când am intrat la viață în picioare
Am vrut să am în fața ei cuvânt
Când schimbă-n partitură a sa cântare

Ce grea e cartea asta, mamă
Paginile viața mi-o parcurg
La fiecare pas să iau bine seamă
Dar hoț de fericire în amurg

Doar inima-mi n-o voi forța nicicând
Să se alinieze la nu știu ce planete
La masa bucuriilor din gând
Inima se povestește pe îndelete

În cartea mea cu inimile-n pagini
Cu zâmbetul pe buze se rămâne
Parfum de trandafir curge pe margini
Cu a fost odată, așa se spune...

Ninge anul ăsta mai frumos ca niciodată
Nu știi de ce, poate că-n cerul tău
Mi-ai făcut un loc cu inima plecată
Departe de părerile de rău

În fereastra închisă a zilelor de ieri
La lumina lunii văd chipul potrivit
Nu mai văd în raze calde mângâieri
Știi să iubesc doar până la sfârșit

Pot să aleg și eu să deschid fereastra
Vise reci mă-ntreabă dacă mai doresc
Să tot înghesui stele în albastra
Inimă pe care n-o găsesc

Ninge noaptea asta mai frumos ca oricând
Pot să pierd și eu cu luna în careu
Cerul tău umil îmi spune cine sunt
Cu sau fără stele sunt tot eu

Am curaj să ningă dacă vrea să ningă
Am să țin zăpada asta într-o mână
O inimă pe care nu vreau s-o învingă
O vreme ce la rându-i o s-apună

La patul tău rămân, căci e târziu în lume
Pe geamuri se așează liniștită truda zilei
Tu dormi, copile, poveștile sunt bune
S-așează un surâs pe marginea filei

Prin așternut se mai joacă o rază naivă
Obrazul calm ți-l mângâi c-o privire
Un zâmbet îmi zboară în ora tardivă
Și ți se ascunde într-o șuviță cu iubire

Să nu uiți, copile, liniștea aceasta
Voi fi în ea, chiar de s-o nărui zidirea
Stele vor cădea, dar cerul rămâne
Împodobește cu lumină privirea

Când la lumina lumii tu te vei trezi
Și povestea e alta și nimeni s-o înțelege
În zgomotul de porți, poate, când vei fi
În pachet cu fundă inima tu leagă...

E-așa târziu în lume când inima e trează
Pe geamuri se așează chipul potrivit
Tu dormi, copile, dar ochii veghează
Să-i deschizi atunci când ești iubit

Uite, mamă, durerea aceea albastră

De-a lupta cu balauri și cu zmei
Îmi tot scrie cu mâna pe fereastră
Că are culoarea ochilor mei

Ce grea e culoarea asta, of, mamă
Mă ține aici în partea cea dreaptă
Un joc de-a cerul fără de teamă
Acela... mi-l cântai demult în șoaptă

E tot mai mare durerea de-a viața
Cu mersul trăit prin cioburi de piatră
Din drumul cu clipe se acoperă fața
Sunt umbre prin garduri ce latră

Simt cum se lasă târziul în mine
Cu pas obosit de încă o încercare
N-am întrebat de ce, tu știi bine
N-am cerut să fiu pe această mare

Și, totuși, rana și mai albastră
M-apropie, mamă, de un alt cer
Atât de profundă, atât de măiastră
E lumea de sus la care eu sper

Aș merge ieri, ca să îți iau de mână
Gândul... a uitat ca să mai vină
Prins în gardul din ținutu' amână
Unde nu e nicio apă lină

M-aș duce ieri, să văd dacă mai este
Copacu-acela în care am urcat
Când tu aveai ochii poveste
Cu zări fără sfârșit i-am confundat

Tot ieri m-aș întâlni cu acea copilă
Cum își așează orele în palmă
Și fericire împarte socotind abilă
Câte una pentru fiecare toamnă

Aș fi ca ieri, dar astăzi e cu mine
Parfumul unei aurore veșnic vii
M-așez puțin, cu mine ești, destine
Și eu sunt... eu, așa, ca să mă știi...

Călătoresc pe marginea timpului des

Ca o rază de-o toamnă pe-o frunză târzie
Nu cer nimic, dar pasul ales
Este dansul meu peste ce o să fie...

Nu-i loc pentru zgomot când ceru-i aproape
Pășește ușor să lași urme adânci
Peste clipe-neîmblânzitele ape
Îți scrie iubirea cu forță pe stânci

De ce?... Nu întreb niciodată... de ce
Să întreb când ceru-i albastru în mine
Copacul nu fuge când locul e rece
Doar frunzele-și mișcă în tâmpile divine

Când vântul îi trece mâna prin plete
Și-ntoarce pe dos lumea s-o schimbe
Copacul rămâne, de oameni i-e sete
Să-i vadă prin roze pasul să-și plimbe...

Se lasă seara în inima-mi albastră
Cu Feți-Frumoși și mândre Cosânzene
Ceasul bate ora nouă în fereastră
Un început sau un sfârșit de vreme

Tresar, nu știu bătaia ce-mi aduce
Aș vrea să întreb luna ce-mi zâmbește
Misterioasă se așează la răscruce
Mi-au tăcut chiar și eroii din poveste

M-așez, ascult atentă printre umbre
Cum parfumează a patruzecea toamnă
Nu mă ascund într-un album cu timbre
Un felinar la o plimbare mă îndeamnă

Sub pașii mei tresar trotuare adormite
De multele și înfrigurate frici
Le mângâi pleoapele-n asfalt pitite
E loc sub cerul ăsta de aici?

Mă doare aici, coapsa-n partea dreaptă
Când două frunze-mi cad ușor pe creștet
C-o dragoste ce nu o știam aptă
Să-mi învie pomu' aproape veșted

Se lasă seara în inima-mi cu viață
E atâta spațiu aici pentru eroi
Cum stau și pentru o nouă dimineață
Rămâi, rămân... și toamna e în toi...

Unde se duc, mamă, sentimentele când mor

Acelea de prieteni de o viață
Într-un abis cu păcăleli, pe-un nor?
Ori se scot pe raft în piață?

De ce, mamă, cântăresc puțin de tot
Acei ce au doar pentru sine
O altă măsură atunci când se socot
Deasupra numai lor le șade bine

De ce nu stau copacii atunci când bate
Vântul peste întâmplări
Își iau crengile însingurați la spate
Și plâng, c-așa vrea cerul, în cămări

De ce nu e curaj ca să se scrie
Pe ziduri pentru totdeauna
Îți trebuie în mâini un munte de tărie
Să ții și soarele și luna

Unde se duc, mamă, stelele când cad
Că-i frig în palma mea cu vise
Iar degetele mele au ochi de jad
Privind poveștile nescrise

De ce dorm frunzele acum când noaptea
E mult mai lungă și mai fină
Când luna le aruncă-n gene șoapta
Să-i cânte vieții în surdină...


E atâta depărtare peste lumea violet
Încât toamna și-a scos visele la soare
Să se-amestece cu frunze într-un duet
De-început de viață la rever cu floare

E atâta neprivire în ochii cu minuni
Că se miră razele cu geana udă
La ferestrele unde e numai luni
Și norii stau îmbrățișați de ciudă

În oraș, obtuz și multe ori absent
Felinarele se iau de mână pe alei
Unde un visător cu mersul prea atent
Cântă o romanță numai ei...

E atâta de târziu în vechi agende
Că scrie fericire la timpul viitor
Hrănite cu va fi și cu legende
Minunile se satură subit și mor

Și câte taine are toamna asta, multe...
Dar sub o bancă ruginită, uite-așa
Un greiere s-a plictisit acestei luni să cânte
Ce frumoasă ești și tra la la...

 **lungă rugina din mâinile-ți fine**
Mângâierea deschide-un pumn
desfrunzit

Adună-ți cuvintele căzute pe șine
În urma unui tren ce trece, vestit...

Dă drumul la toate acele culori
Ce-ți îndepărtează anotimpul minune
Și ia-ți înapoi cuvintele-flori
Iubirea-i cunoaștere, copile, n-apune!

Căci tu știi bine acele cărări
Umblate târâș cu răni la picioare
Sărace în ape sunt bunele mări
Iubirea-i eternă, vorbele-s goale

Și trenul aleargă și stăm la poveste
E anotimpul iubirii-culoare
Eu am crizanteme acum la ferestre
Iubirea-i dăruire când ți-o spune un soare

Liber de tot ce-mi zâmbește străin

Și ochi ce-mi vor numai bine
Mă scald în ale soarelui raze din plin
Ssst... e liniște și sunt cu mine

Sunt zile când ochii nu se privesc
Căci nu e putere mai mare
Ca aceea a unora ce intuiesc
Anotimpul din ochii-culoare

Căci nimeni n-a prins vreodat' infinitul
Să fie mereu numai bine
La masa vieții se-nvață iubitul
Umil, să se așeze cu mine

Liber mi-e drumul de tot ce-i străin
Când eu te cunosc doar pe Tine
Căci totul mi-a fost oferit pe deplin
Să termin volumul cu bine

Se scrie... și în genunchi și târâș
Și uneori alergând
Dar și în zbor de alb pescăruș
Cu marea infinită în gând

Și ce va fi, încă nu se cunoaște
Liber de tot ce se vede
Mă scald în ale soarelui raze albastre
E liniște... și încă se crede...

Si a mai trecut o zi
Povestea merge înainte
În colțul meu cu bucurii
Zâmbesc și îmi aduc aminte

De-o toamnă și de-o primăvară
Cu visuri lungi și subțirele
Când se punea urât afară
Puteai să te ascunzi în ele

De-o vară și de-o iarnă bună
Cu ochi în care să privesc
Gândul mi-l făceam alună
Și încercam să-l dăruiesc

Astfel, pot să mai privesc
O nouă zi cu frumusețe
Și cerului să-i mulțumesc
Că este aici să-mi dea binețe

Că pot să-l scot eu la un ceai
În fiecare zi joi
Cu arome dus în rai
Și întoarce-mă înapoi

Și mă trezesc iar într-un zâmbet
De raze vii amestecate
Să colorez intens și-n scâncet
Ca să răsunе clipe, toate

Mâna Ta a mai deschis încă o dată
Cutia aceea cu dimineți de toamnă
Așa că, azi am să mă las purtată
Spre tot ce, pentru Tine, bun înseamnă

Parfumuri se înalță cu blândețe
Peste această a vremurilor neîmpăcare
Ascunși în spatele atâtor fețe
Unde așa ușor, prea des, se moare

Mâna Ta mi-a mai deschis încă un drum
Cu frunze moi sub pașii-mi viteji
Două perechi de ochi frumoși acum
Se țin de mine peste lume treji

Mâna Ta mă ține-n brațe și acum
În vremuri fără sprijin la picioare
Și voi număra atunci când am să apun
Fiecare răsărit într-o culoare...

Mi-e dor de-acolo, casa mea
Cu spații largi, înaripate
Mai mult... cuvintele din ea
Sunt mâinile pe fruntea mea lăsate

Mi-e dor de-o mama să-mi aline
Căzute clipe în genunchi
De mâna-i, au tăcut suspine
Acolo e iubirea în mănunchi

Mi-e dor de casa mea albastră
Când orice piatră e-o durere
Ce-am adunat-o în viața astă
Să-nalțe ziduri cu putere

Mi-e dor de ochii Tatălui de-acolo
In care se citește veșnicia
Și nu se înțelege mai încolo
Aici, in ochii mei e bucuria

Neliniști se ascund după perete
Sub pașii mici sunt urme de regrete
Aud doar frunzele cum gem
Sunt vremuri când pe nimeni nu mai chem

Se lasă toamna peste toate
Și peste zâmbetele tale, din păcate
Și peste florile din ochii tăi
Apun din gânduri umbre noi

Vei sta numai pentru o clipă
Să fie de petale doar risipă,
Sau vei rămâne pentru totdeauna?
Se-ntreabă soarele și luna

Unde alergi așa grăbită, viață?
Știi tu că te trezești de dimineață?
Te-agăți de porți cu mâna floare...
Întinde-te o clipă pe cărare!

Uite, ochii tăi sunt iar lila
De bucurie, cade acum o stea
Ți-ai prins acolo frumuseți visate
Cu dimineți vor fi din nou scăldate

De ce n-ai spus că e întuneric și în floare

Când se stinge lumina din culoare
E singurătate și la pieptul încălzit
Când fără vise dimineața te-ai trezit

De ce n-ai spus că lumea asta veche
Nu poartă la pantof pereche
Singură își plimbă pe cărare
Haina vanității pe sub soare

Care soare să mai lumineze ochii
Plini de neîmpăcări doar ei, miopii
Privesc trist spre a bolții pânză
Și nu văd minunea de sub frunză

Îndreptări se caută-ntre pietre
Să se pună peste „n-am putut” regrete
Când și cerul știe ca să mai renunțe
Cu atâta vreme rea s-arunce

Îmi ridic privirea-n astă dimineață
Să îi mulțumesc Lui pentru viață
Și de clipele sub ceru' ăsta se vor termina
În casa de Acolo eu mă voi muta

Lasă-mă cu scrisul și drumurile mele

Printre nori cu soare uneori
O poveste-n șirul de mărgele
La mâna timpului stau clipele culori

Lasă-mă ascunsă între umbre
Și doar două raze să-mi mai lași
Să m-aline cu miros de ambre
Strivite de-ale gândurilor pași

Lasă-mă, ca să dezleg enigme
Și tu stai aproape, nu pleca
Voi închide timpul în sintagme
Și voi trage de nădejde, uite așa..

Lasă-mă cu drumul și cu scrisul
Pe zidurile inimilor moi
Nu-mi alunga din grădină visul
Lasă-mă în iarba dintre noi

Să mă-întind acolo cât o ține
Anotimpul cald al inimii
Iar când rece să mă ia în brațe vine
Atunci, lasă-mă și nu-mi mai fi...

Cu ciocolată caldă te aștept pe tine

Cu vise din aur purtate-n brățări
Cu noi începuturi între tine și mine
Nu e octombrie decât soare și flori

Pe urme de pași s-așează cumiți
Frunze alungate de mâini de copaci
Se strâng împreună, că-i soare cu dinți
Capricii de toamnă, n-ai ce să faci

Margini-n culori zâmbesc pe un drum
Acolo m-ascund când vreau să privesc
În mine se nasc necuprinsuri din scrum
Cu ochii de-un cer așa nefiresc

Căci toamna nu scriu nicicând despre mine
Doar mă-înfășor în alt început
E rece în toate acele destine
În care un octombrie n-a încăput

Poți să alungi un gând la mine
Chiar dacă timpul ți-a închis cerneala
În călimări ce nu miros a tine
Când inima a luat în mâini răceala

Din ochi îți mai lucesc a dimineață
Frumoase raze ce încearcă a scrie
Pe o pagină îngălbenită dintr-o viață
Ce-a vrut prietenă cu soarele să fie

Poți printre gene să îmi desenezi
Vreo două gânduri gemene cu zborul
Și fii atent ca nu cumva să pierzi
Unghiul în care îți așezi decorul

Să rămână două rânduri asortate
Care îți strâng în brațe amintirea
Zâmbesc subtil cu tuș pudrate
Și își lasă peste umbra mea privirea

Îți ridic gândul căzut într-un spin
Căci toamna încă nu-i despre mine
Încă o dată, umil, mă înclin
Sunt vremuri prea aspre, străine!

Șă nu-îndrăznești a te lega vreodată

De vreun copac cu ochii muritori
Nu-și va întoarce fața niciodată
Când va bate vântul peste întâmplări

Vei fi un adânc fără o rădăcină
Legat de-o scoarță ce nu mai e a ta
Atunci, nici cerul nu te mai alină
Nici soarele din palmă nu-ți mai bea

Vei săpa cu unghiile-n țărână
Pentr-un loc de tihnă și de sens
Doar un pustiu cu tine o să rămână
Alături în același univers

Un susur blând m-ajunge îndată
Și îl voi prinde tainic sub rever
Mi-e inima de vocea-i aninată
Mă voi lega etern de un alt cer

El își trimite timpul să mai șteargă
Fruntea de atâta îndrăzneală
Să poți să mai respiri pe-o creangă
Din misterioasa lui urzeală

Ce gust bun are astăzi viața
O voi savura oră cu oră
Eu îmi întorc lila spre tine fața
Tu-mi legi finuț la mijloc auroră

Ce bun gust are viața azi
Se-îmbracă într-o forfotă de bine
Cu verdele răpit din vârful de brazi
Speranța o găsesc printre buline

Ce viață este-n gustul tău acum
Mă inspiri răcoros dintr-o mentă
Se vede universu-n ochi de drum
De auriu primește fața o tentă

Ce zi e-n ale mele vieți găsite
În a opta din săptămână
Voi rămâne o vreme acolo, iubite
Ce-am stabilit, acum se amână

Te rog, să nu-mi faci un pustiu de bine

Nu mai am loc unde să-l pun
Mai bine, stai acolo lângă mine
Povestea mea am să ți-o spun

Să stăm așa... în prag de sărbătoare
Ea mă îmbracă atunci când ești
Mi-am prins la pălărie acea floare
Pe care știi că o iubești

Vorbește tu cu nopțile mele
Să fie blânde când mă iau în brațe
Să nu-mi alunge iar de pe umbrele
Fluturii inventați în pace

Vântu-mi duce brațul înspre tine
C-o mișcare îți alung un nor
Pe frunte, nicidecum nu-ți venea bine
Acum, să-ți fiu, e mai ușor

Din ochii mei cu dimineți senine
Se înalță aburi cât o viață
Pentru tine-n dar și pentru mine
Un balon legat de-o ață...

ar și-a așezat toamna eșarfă
Acea, în culori de... mai târziu
Și cu degetele lungi pe vechea-i harfă
Timpul mă privește purpuriu

El deșiră note grave în fântâna
Prea adâncă a unui suflet încă viu
Când s-au pus tăcerile în mâna
Care a prins să fie cu arămiu

În singurătatea din sertare
Stau cuvinte cu emoții îngrijite
Unde raze nu mai au nicio intrare
Unde vântul nu le face amintite

Se împrăștie miros de amăgire
Vânzători de vise de la început...
Dispare sensul „noi” din definire
Într-unul singur n-a mai încăput

Dar... e atâta netârziu în mine
C-as putea să cumpăr toamna toată
Să o împart cu tine și cu tine
S-o gustăm bucată cu bucată

Când cerul deschide un ochi somnoros

Pe fruntea-mi cu vise din catifea
Îmi lasă blând un salut răcoros
Tu ești dimineața mea...

Când zorii sunt pregătiți să se arate
Și dorul se îngână cu ultima stea
Neliniști din gene sunt alungate
Doar ești Tu bucuria mea...

Sufletu-mi de-o rază discretă se-anină
Ce-am cunoscut-o minune, cândva...
Când se dă-n leagăn la mine-n grădină
Tu ești, doar, povestea mea...

În trecere, toate, onest mă salută
Și frunze-i târziu și nu vrea să stea
M-aplec să ridic o speranță căzută
Doar Tu ești veșnicia mea...

Si uită, iubito, ce nu se asortează
Cu tine în aceleași eterne înserări
Renunță la tot ce nu mai contează
În marile ape cu hilare mișcări

Aleargă, iubito, prin nopțile mele
Și nu mă lua-n seamă când știi că glumesc
la-mi luna, și inima și toate cele
Care mă țin aproape de tot ce-i lumesc

Dansează, iubito, prin ploi de stele
Ce nu vor să cadă pentru noi doi
Căci tu te cunoști mai bine cu ele
De când te-am cules din ceruri șuvoi

Renunță, iubito, la tot ce nu încap
În ochii tăi cu lumini nefirești
Lasă și norul acela cu ape
Atât de amare în care trăiești

Privește, iubito, aproape răsare
Un soare ce poartă numele tău
E o poveste cu porți și urmare...
Cu tine, cu mine, cu doruri mereu...

Respiră, copilă, încă o dată înserarea
Și las-o așa cu stelele ei aurii
Respiră cu lacrimi adânci ca și marea
În care se-ascund fericiri mii și mii

lubește, copilă, încă o dată și luna
Și las-o să curgă prin ochii tăi cu-ntrebări
Noptatice doruri să-ți umple cununa
Ce-o porți curajos prin lungi nepăsări

Adună, copilă, încă o dată tot cerul
Sub fruntea ta liberă de orice nor serios
Să-ți pună la colțul acela misterul?
Când tu îl porți la gât așa de frumos...

Trăiește, copilă, încă o dată minunea
De a fi cu tine așa cum fost-ai mereu
Să se trezească cu tine în zori pasiunea
Cu care scrii încă-un rând în al vieții eseu

Ce e mai mare binecuvântare
Decât să mai deschid o dimineață
In copertele de rouă peste care
Mi-ai semnat prezența Ta pe viață

Ce e mai mare binecuvântare
Decât să întorc o pagină de clipe
Rostogolite-n mâna Ta cea mare
Din care cerul stă să se-nfiripe

Ce e mai mare binecuvântare
Când plouă peste umbre cu petale
Pământu-i parfumat cu neuitare
De-anume raze cu ochi de migdale...

Îndrăgostită de zilele tale, toamnă

Ca un copil de jocul său firesc
Emoții îmi rostogolești în palmă
Cu tine e așa de simplu să trăiesc

Pe treptele tale îmi așez neodihna
Cu picioarele goale... de mine, de toate
M-ascund în pridvoru-ți tainic cu tihna
Agățată cu gust la colțuri parfumate

Și razele tale mi-aduc un prieten
Îl caut de multe speranțe încercate
Cu privirea-i adâncă și părul șaten
E timpul din brațele tale bogate

Încă mai sunt, toamnă, uimită de tine
Aurore discrete cu mâini de mătase
Mi-apropie fruntea de razele fine
Ce gust rafinat de clipe frumoase...

Cu tine de mână, pot fi cine sunt
Pe drumuri de munte sau ape adânci
Știi să culegi din pământu-mi cuvânt
Flori pe care nîcîcînd nu le-arunci

Cu tine de mână, am ochii albaștrii
În care e cer și azi și oricînd
Arunci după mine cu raze și aștrii
Ca să te fac să râzi iar în gînd

Cu tine de mîna, iarba e verde
Și albă și roșie și ce vrem să fie
Soarele nostru nîcîcînd nu ne arde
Iubirea din palme nici mie, nici ție...

Cu tine de mână, luna surîde
De toate cîte în ea povestim
Pare cu dînsa că suntem rude
Iar noi dimineața, deciși, o răpim

Cu tine de mâna se-ntâmplă minuni
Ce zboară nestingherite pe afară
Pe care într-o cunună le-aduni
Să fie cu mine și iarnă și vară

Cu tine de mână, supărări se amână
Pentru toate câte mâine vor fi
Dar astăzi, da, astăzi vreau să rămână
Doar te iubesc! Așa ca să știi...

Un nor îți șterge fruntea de melancolie

Privește-mă-n ochi, toamna mea
Deschide fereastra pentru ce va să vie
Și dorul ți-l culcă pe pragu-mi, așa...

Așează-ți pe umărul meu desfrunzit
Fruntea ta arsă de raze târzii
Mireasma surâsului tău inedit
Să intre sub haina-mi cu nori aurii

Greierii îmi cânta indigo înserarea
Ascunși în gropițele obrazilor tăi
Pe-o piatră brună îmi las însemnarea
O clipă... privită cu ochii tăi noi

Și frunze îmi zboară către niciunde
În locul în care cerul nu trece
Cu foșnet și abur prin mâini îmi pătrunde
Privirea ta... ah, cu aerul rece...

Deschide fereastra pentru ce va să fie
Privește-mă-n ochi, toamna mea...
Și spune-mi ce nimeni nu poate să știe
Apoi... să te culci în pragu-mi, așa...

Am ieșit din viața mea cu vară colorată
Cu pașii mici pe-o rază primitoare
Mi-e inima cu bucurii de caramel pudrată
Voi lua cu mine a inimii savoare

Am ieșit din vara ta cu viața-mi colorată
De mersu-mi cu povești prinse la gleznă
Se-ascund sub pălăria mare, răsfățată
Fluturi care-au învățat să zboare-n beznă

Am ieșit din viața asta inventată
Cu drumuri bune și cu suflete de aur
Nu vreau să-mi dai nici flori, nici ciocolată
Am în valiză un întreg tezaur

Am ieșit doar ca să intru înc-o dată
Fără să-mi iau răgaz de la iubire
În ținuturi mai tomnatice ca niciodată
Brodate clipe în o mie și ceva de fire...

Liber de tot ce zâmbește aproape străin
Așa are gust cafeaua mea de seară
Speranța-i cusută pe bluza-mi albă de in
Cu flori de uită-n zori aromă amară

Mai sorb o gură de bine cu mine voi fi
Și-o lume întreagă mă umple de stele
Ce fac să se întindă cu cer inventate câmpii
Doar fluturi și flori prin lentilele mele

Pagini se umplu cu verde și galben și vii
Tu toamnă îmi dai răgaz să mă respiri
Cafeaua s-a răcit încet în ea înc-o zi
Se adună calm în zațul cu amintiri

e-mi șoptește toamna asta la ureche
Printre raze somnoroase cu grai viu?
Că-mi va fi un timp fără pereche...
Doamne, ce frumos mi-ai dat Tu ca să fiu!

Și ce-mi desenează-n astă întâie zi
Pe cerul meu, dar totuși altul, de rubin?
E magică-orice clipă care va veni
E darul Tău din stele pentr-un ochi senin

Ce-mi mai cântă și acum în colț de suflet
O chitară veche cu dulci armonii?
Mă voi împleti mereu cu al tău umblet
Oriunde îți va fi dat ca să mai fii...

Vei merge prin frunze cu suflet aurit
Vântul îți va fi amic în orice zi
În care te vei bucura oricum că ai găsit
Pe tine și cu tine vei mai ști să fii...

Tot ce ai construit rămâne în picioare
Că ai pus suflet fin și grație divină
În ceea ce-a știut să-ți fie floare
Parfum va fi și peste zâmbet se imprimă

Când dimineața îți va fi cărunță
Așează-ți băsmăluța colorată
Cu visele trăite care încă-ți cântă
Cu dorul din privire asortată...

Atunci când mișcă vântul foaia vieții
Și-o va-ntoarce.. așa de neașteptat
Tu să rămâi copil cu ochii dimineții
Când pentru prima dată te-a purtat

Nu-i cere să te ducă prea departe
Decât cu mâinile amândouă poți să prinzi
Copile, cerul ăsta prea-ncercat desparte
Inima în brațe să n-o mai cuprinzi

Când va fi iar un soare și o dimineață
Așează-le la tine, în acel pridvor
În care poți să guști senin din viață
Și tot așa... tu să rămâi în urma lor

E toamnă grea în părul tău, iubito

De ziua asta ce-și pune veșmânt
Să se acopere de cei ce n-au dorit-o
Șuvițe se apleacă spre pământ

N-ai nimic mai special decât iubirea
Rămasă agățată într-un nor
Îți mângâie din când în când privirea
Nepotrivită cu acest decor

Ți-ai pus eșarfă în culori de să mai vii
Încă o dată rază pe la mine
Dar o să treacă atunci când nu vei ști
Că îți ședea, iubito, așa de bine

E toamnă grea în ochii tăi din parcuri
Încă-o dată luna noastră s-a născut
Și străzi se răsucesc ușor pe vârfuri
Să ia, iubito, toamna, iar, de la-nceput...

Uite, umbra aceea albastră, aceea
Din peretele cu apă, nu mi-o lua
E tot ce-mi umple acum ideea
Seninului pierdută cândva

Las-o ușor să curgă spre margini
Viața ca umbră îmi apare
Albastră-mi zâmbeste-n imagini
A fericirii firavă culoare

Rămân peretele meu să-l privesc
El se distinge așa bine
Apa vieții senin o primesc
Peretele meu este-n mine

Și umbra aceea dispare firesc
Și-albastrul ei și mai tare
Rămân... veșnicia eu o trăiesc
Peretele meu stă-n picioare...

Ț mi vei aduce, toamnă, zilele-napoi
Te sorb absurd din ceașca mea cu flori
Acum, când mi-este cald și e numai joi
Și parcă-mi ard în cale chiar doi sori

Te-ntoarce iar la mine cu arome bune
Am devenit alee-ntr-un vechi parc
Sub pașii unor călători din altă lume
Ce mi-au trecut... la tine îi descarc

În colț de suflet mă tot plimb sperând
Să te gădesc cu toate ale tale
Și ploi, și flori, și raze alergând
Prin lumea mea cu ochii de migdale

Mi-e, toamnă, vânt și apă mi-e de tine
Cade cu frunze tot ce n-am fost eu
Nu-i încă loc pentru definitiv, știi bine
Când timpul zboară mingea la fileu

Te întrevăd în rochia ta de gală
Pe scena gata pentr-un nou sezon
Cine-ți știe gustul fără îndoială
Va fi cu tine, doamnă, într-un ton...

Târziu...

O umbră fuge numărând prin parcuri
Și-a încheiat menirea ce-a avut
Să pună alte clipe în trăite locuri
Este umbra zilei ce-a trecut

Își vede lungimea sufletului său
Oare timpul haina și-a scurtat?
Ori s-a împuținat atât de rău
Între clipele în care a așteptat?

Iată, mai bine n-ai avut să fii
Șoptește-n văi o neagră înaripată
Să spui altfel și invers a gândi
Regretele te vor de mult plecată...

Pe zidul mângâierii tace acum o stea
Lăsându-și lumina să foșnească
Depart, ecoul umplerii de cea
Ce zi ți-a fost, e atingere cerească...

E așa frumoasă clipa înserării
Când luna chipu-și limpezește
De tot multul sortit în apa renunțării
Care lasă loc oricui pentru Trăiește

Miroase a piatră udată de senin
Dintr-un târziu nu a uitat de sine
Cerule se întoarce să-i fie deplin
Mâine te-am iubit eu azi pe tine

Tăcut este și astăzi cerul înserării
A mai căzut o zi de joi peste cetate
Căci rupt este demult timpul mirării
Când soarele și luna erau împăcate

Stelele nu vor să meargă la culcare
Mai încearcă gustul zilei ce-a trecut
Îți mai aduci aminte oare ce culoare
Ai avut atunci când eu te-am cunoscut

Ce-ai fi fost, oraș, de rămâneai albastru?
Să lași, să curgă și să semeni
Să reușești sub infinitul cer al nostru
Cum încă om mai poți fi între oameni

Aruncăm cu violet petale înțepate
Din pliculețele de ceai băut împreună
Cu cești ce sunt acum amenințate
Cum că din ele nu se mai consumă

Pasărea măiastră a bunătății-și strânge
Stelele cu capul în pământ
Pe zidul mângâierii blând lumina curge
Copaci nu mai au ramuri în cuvânt

Se împrăștie-n ochi cu dimineți senine
Acuze vechi din zboruri neodihnite
De ne-am lăsa mândriile printre ruine
De atâtea zbateri să cadă liniștite...

Cerul ăsta nou ți-este așa străin
Nici nu știi de unde să-l începi
Pare că-ți vorbește din senin
Însă abia acum glasul-i percepi

Ai să legi seninul la urechi
Și de-ți va fi teamă să greșești
Îți vei pune dorul tău cel vechi
În palma Lui, să nu-l dezamăgești

Dar n-ai legat mijlocu-ți cu putere
Să-ți țină albastrul lui prezent
Ai învățat să mergi fără durere
Când te privește viața insistent...

Și când te prinde-n brațe un dor
Să-l ții în mâna ta cea rece
Păsări ți-l descriu în zbor
De cerul tău nicidecum nu-ți trece

Se văd lumini în depărtări
Și dacă n-ai să poți să le ajungi
Când nu-s în pumni alte comori
În suflet cerul poți să-l strângi

M-am întâlnit din nou cu vara într-un parc
Zâmbea așa... trecută de o vârstă anume
Și soarele-i picta pe frunte-un arc
Iar de la vestă mă privea o floare fără nume

Era pe banca unei cărți c-un singur vers
Se odihnea de multă neuitare
Sub un copac cu dor în mers
Descoperindu-i umbrele dintr-o suflare

M-a salutat politicos din razele-i prelungi
Dintr-o șuviță îi lucea un nor nefast
Să îi prind mâinile cu zile lungi...
Dar le ținea pe lângă trupu-i în contrast

O vară ce nu mai spunea nimic din toate
Prea multe zile și prea puțină viață
Privirile îi erau de mult plecate
Apus și răsărit i se certau pe față

Am lăsat-o acolo... că nu mai avea
Nimic din alte veri cu drag de mine
Și mi-am dat întâlnire cu destinu-așa
Cum îl cunosc de mult și mă cunoaște bine

E atât de târziu peste orașul gol
Încât și străzile au plecat departe
Trotuarele și-au strâns pașii domol
Și s-au mutat să curgă într-o carte

Dar e așa târziu și pentru o poveste
Cuvintele au rămas fără de oameni
Se strâng în pelerine și s-aruncă peste
Pagina din gândul unde nu e nimeni

Târziu e pentru luna îngălbenită
Peste copacii aplecați parcă zâmbește
De multă așteptare, frunza prelungită
Renunță să foșnească, doar privește

Într-un alt târziu s-așează și speranța
Pe-o poartă ostenită de forțare
Din mâinile ce avură numai cutezanța
Să scoată balamaua din uitare

E așa de mult târziu în mine acum
Că și târziului i s-a înnoptat de sine
Am să rămân al umbrelor album
În care se zâmbește doar, așa de bine...

Hai să bem cafeaua cu albastru
Din degetele rafinate ale unui râu
Să despletim cuvinte și în cerul nostru
Să intrăm senini până la brâu

Hai să ne punem marea într-o ceașcă
Din aburii unei răsfățate dimineți
Forme cu aripi să ne recunoască
Din gândurile unei alte complicate vieți

Să bem și norul acela încurcat de ieri
În ramurile ce credeau că-s ne iubite
De ochii unei plângăcioase veri
Nici când să nu îți mai aduci aminte

Să ne lăsăm azi ancora în fericire
Vom rămâne în acest ținut de mână
Când orice răsărit e o nouă împletire
De gânduri care-n noi adânc ne-adună

Și glezna de mătase să-mi atingă-n vale
Raza unei fericiri fragile
Hai să ne luăm răgaz de la încrâncenare
Adună bucurii de azi, copile...

Și dacă ar fi să tacă ploaia
Cum ar mai plânge acum iubirea
Cu păsări verzi ar umple odaia
Să-mi șteargă cu alt cer privirea

Și dacă ar fi să tacă ceasul
Ar bate peste case neuitări
S-ar înnegri din suflete orașul
S-ar rupe la ferestre încrâncenări

Și dacă ar fi să tacă vântul
Ar sufla ambiții printre garduri
S-ar umple cu ochi rău pământul
Din grădini cu liniște în rânduri

Și dacă ar fi să tacă cerul
În ce culoare i-am putea vorbi
Când încă n-am aflat misterul
Unei vieți frumos de a trăi...

Așa că plouă ceasul așteptării
Unui cer ce nu e de pe-aici
A ruginit și semnul întrebării
Din poarta unor inimi mult prea mici

Vorbește-mi despre frunzele ușoare

În jocul lor, nu mai aud acuze
Când se aprind la tâmple felinare
Te-aștept senin la colț știut de buze

Vorbește-mi despre ape curgătoare
Sunt pe-aceeași piatră cum m-ai întâlnit
Nu am să stau în ramă zâmbitoare
Mi-e respirația de un albastru infinit

Vorbește-mi, de vrei să-ți mai surâdă
Soarele din streășina privirii mele
Știi că suntem de o vreme rudă
Îl trimit să te găsească sub umbrele

Hai să vorbim încet la balustradă
Să nu se trezească luna rușinată
Că o vom surprinde într-o limonadă
Și-o vom bea c-o lacrimă aromată

Vorbește-mi, că va trece vântul iute
Să-mi acopere lumina dintre clipe
Poți să-mi spui chiar vrute și nevrute
Numai nimic să nu îmi fii, iubite...

Ce folos să-ți saturi ochiul
Dacă cerul l-ai pierdut
Ești o pasăre când își deschide ciocul
Dar sufletul îți este mut

Ce folos să-ți mângâie urechea
Dacă nu îți cântă prietenia
Mâna surdă îți alungă vechea
Și atât de căutată, armonia

Ce folos să porți coroană, rege
Dacă nu ți se închină firea
Roadele împăcării să le poți culege
Să îți faci provizii nemurirea

Ce folos să stai în umilință
De nu-ți lucesc brățele iubirii
Închis într-un bordei din neputință
Prin care nu trec razele iertării

Și de liniștea te vizitează
De nu-ți aleargă viața prin odăi
Să-ți țină lampa mereu trează
Nu-i sclipire-n ochii tăi

Ce folos să faci atâtea drumuri
Dacă pe cărările spre alții
Ai construit singurătăți și fumuri
Au rămas doar ei, brazii, înalții...

Ce folos să îți închei povestea
De n-ai scris cel mai frumos cuvânt
Să nu rămână luna, tristă
Când va lumina peste pământ

Doamne, la umbra tăcerilor Tale
Număr liniștită clipele deșirate
În iarba de-un verde etern din vale
Îmi întind gândurile neplecate

Departate de petalele acestei vremi
Ce-n fiecare mâine se risipesc
Pe marginea zâmbetului Tău rezemi
Capul meu, să-ți mulțumesc...

Pentru toate apele care m-au fost
Cele limpezi, calde și albastre
Dar și cele tulburi, în care eu rost
N-am avut nici câmp, nici ceruri vaste

Pentru toate prăbușirile din munte
Printre pietrele de doruri ascuțite
Pași pe drumuri fără Tine începute
Nu mi-au fost încredere, iubite!

Pentru acele dăruiri de ceruri noi
Au aprins mai mult a tainelor culoare
Peste care eu voi pune mai apoi
Doar o sărutare și o floare

Pentru toate acele înălțimi sclipiri
Spre care eu nu am uitat să zbor
Fără nesfârșite umiliri
La picioarele copacilor lipsiți de dor

Pentru o singură și lungă neputință
M-ai iubit c-o linie în două
Vieți pe o singură ființă
Să fiu eu cu o suflare nouă

Prin umbra gândurilor mele
Se strecoară noaptea, Bunule, din nou
Cerul fără margini și cu stele
E viața dată cadou

Și dacă peste zâmbetul Tău mare
Se va așterne definitiv furtuna
Voi fi precum norul ce dispare
Pentru a fi cu Tine totdeauna...

Pe străzile încruntate de atâtea ploii

Mi-am rătăcit dorințele înstelate
Sub pașii-mi apăsați de picuri noi
Trotuarele se țin îmbrățișate

E cerul pregătit din nou să plângă
Și haina grea e gata îmbrăcată
O pasăre grăbită zborul și-l alungă
E prea puțin acum și prea mult altădată

În umbra unui felinar timid se-ascunde
Conturul unei zile, cea de mâine
Încerc s-o prind de mână, mă pătrunde
De undeva un plâns nervos de câine

Mă doare mersul ăsta a împleticire
Când plouă peste garduri distanțate
Mi-e glezna amortită și subțire
Dar tot mă plimb pe margini neuitate

Și se mai naște un nor din ne iubire
La granița dintre sfârșit și început
Tot curge miezul nopții în neștire
Sub pleoape zorii n-au mai încăput

Plâng frunzele tale, au plâns mereu
Și ieri și azi și un alt cer neînvins
Ce nu-l găsești în al vieții careu
Te plouă galant cu un aer distins

Mângâie ramurile tale, au mângâiat mereu
Și ieri și azi doar un alt cer timid
Văzut odată într-un muzeu
Unul ce n-are niciun ghid

E verde, iarba ta a înverzit mereu
Și ieri și azi sub un alt cer de opal
Pe care îți scrii al vieții eseu
Când te plimbi prin apa fără mal

Când pașii dimineții udați de rouă
Ating lumina din iarba crescută
În ochii-mi adânci de-o lume nouă
Se nasc scânteii pe-o zi începută

Când mâinile ei mă prind între raze
Să-mi țină speranța pe tâmplele fine
Mă las așteptărilor ca niște oaze
Din care izvorăsc doar gânduri senine

Când picurii ei nesfârșiți cad și azi
În poala iubirii cu nobile flori
Curajul mă suie în vârfuri de brazi
Prinzându-mi mijlocul în mii de culori

Când își întinde blând pelerina
Noi începuturi văd în umbrele ei
Sub care mi-ascund de clipe lumina
Când trec fără milă prin ochii mei

Când vocea ei limpede sună ușor
Izvor la urechea-mi se naște cu freamăt
O, dimineață! Ești frumoasă cu dor
Acoperi deplin al negurii geamăt...

De când tot amesteci doruri în pahar
Renunțarea a început să fie albastră
El ti-a făcut iubirea fără de hotar
Ca să pui balsam pe lumea astă

Te-ai obișnuit să-ți placă așteptarea
Până la sânge îți este roasă haina
Cu care ai învelit bine întrebarea
Ce ar putea să-ți deslușească taina

De când tot așezi culori peste culori
A răsărit un curcubeu cu ape line
Și liniște se lasă peste nori
Căci nu îndrăznesc să cânte peste tine

Ești frumoasă una așa cum ești
Tu mă scrii pe mine, a ta viață
Cu condeiul bucuriilor cerești
Titlul ți-este scris finuț pe față

Ai să uiți așa cum razele senine
Își lasă roua în palma dimineții
Întoarce fața nopții de la tine
Și mergi-nainte cum merg toți drumeții

Așa îmi spuse viața-mi amăgită
De doruri largi umplând privirea
Ai fost doar o suflare risipită
Pe pânza mea țesută e împlinirea

Vezi, linia aceea fină, colorată...
E urma ta din floarea dimineții
Precum o poezie încercată
De cel ce n-a-nțeles spusele vieții

N-ai fost decât o apă tulburată
Din când în când de aripă de fluturi
Dar a rămas în urmă tot deodată
De picuri vii acum te scuturi

Căci nu vei mai avea o altă viață
Ca mine să îți țină treaz și somnul
Când stă legată de-un fir de ață
Inima-și deschide iarăși pumnul

Urcă-te în barca fără vele
Căci nu e vânt prielnic ca să vie
Să-ți așezi capul pe noptile mele
Să-ți fie viața cum ai vrea să fie...

Îmi pare c-a trecut numai o clipă
De când am fost un prim țipăt prelung
Dar și un car de ani doar cu o aripă
De când la margini tot încerc s-ajung

Îmi pare că tot port cu mine drumuri
Cu pași timizi în linii zdrobitoare
Încerc să văd printre bucăți de geamuri
Albastre urme de ape curgătoare

Și flori prea-nalte, nu ca să le ajung
Îmi scutură petale ce nu mă cunosc
Să le stâng pe toate... însă drumu-i lung
Și timp n-o să rămână să-l trăiesc

M-am refuzat să mă primesc în umbra
Copacilor din inima-mi cu apă
Și m-am cedat uitărilor din dunga
Crescută într-o frunză ce mă sapă...

Tot mai aștept ca să mai treacă o dată
Acel de eliberare strigăt ce nu vine
Cu atâtea frumuseți la drum plecată
Spre țara ce e acolo pentru mine

Uite, dragă, ploaia se miră acum de mine
De parcă aş fi venită din ceruri noi, străine
Să aduc iar speranţa că este un curcubeu
Că norul este mare, dar dorul nu-i mereu

El intră în pământul setos de durere
Când ochii nu se văd, căldura iute pierde
Pot să iubesc şi norul, la capătul lui este
O altă culoare din viaţa mea poveste

Şi ploaia iar se duce şi norul şi mai mult
Eu, inima-mi rotundă învăţ să o ascult
Ca să rămână-ntreagă de-un Curcubeu aprinsă
Şi niciodată, dragă, de-o vreme rea învinsă

Nimeni nu-ți poate spune cine ești
Copil frumos din raza mea de soare
Tu încă mai crezi sincer în povești
Fără de apusuri arzătoare

Te risipești în dimineți senine
Ca să le dai culoare și avânt
Și afli de acolo ce e rău și bine
Închise într-un singur zdrențuit cuvânt

Frumoase-ți sunt picioarele, copile
Știu a merge drept, răsunător
Să îmblânzești cărările ostile
Să fie cald și bine tuturor

Tu ești așa cum trebuia să fie
De la-nceputul unui strigăt lung
Lăsat de Tatăl potrivirilor doar ție
Toate ți-au fost date și-ți ajung

Drumul tău de-abia a început
Căci nu vrei deloc să te faci mare
În mâna Lui mereu ai încăput
Mergi, dar, pe-acolo la plimbare...

Și m-am trezit din nou ca să mai sper
Ca să mai vreau, ca să mai stau o dată
În fața porții fără cer
Se află clipa-mi deznodată

Am să îndrăznesc eu să aleg
N-am să aștept la un alt mâine
Șireturile roz să leg
Voi fi doar eu în ale mele haine

Și m-am trezit din nou să plec
Pe drumul rozelor ce-așteaptă
Parfumul lor prin păr să-l trec
Când le strivesc sub talpa-mi dreaptă

Am să iau doar ce e-al meu
Ce mi-a fost dat de sus odată
O viață înaltă la fileu
N-am observat-o bine niciodată

Parfum de trandafir e dimineața
Când își întoarce fața către tine
Un soare nou îți mângâie viața
Trezită într-o forfotă de bine

Parfum de trandafir e-n al meu cer
De gânduri cu arome de iubire
Un nor îmi dă culoare să mai sper
Că viața mă alege cu uimire

Parfum de trandafir e acum să urce
La fereastra unde o rază s-a trezit
Îmi trimit tristețea să se culce
Pomul din priviri mi-a înverzit

Parfum de trandafir e în privirea
Ce intuiеște în iarba deasă
Frumosul care așteaptă azi trezirea
La viața doritoare a fi înțeleasă

Parfum de trandafir e peste tot
Colecționar de-o încă dimineață
Am să le pun pe toate într-un compot
Să-l beau când voi fi dor de viață

Parfum de trandafir rămâne peste toată
Această clipă cu zumzetul ei
Raza, doar, se va trezi mirată
Când voi fi într-un miros de tei

Nu te așeza să stai prin flori
Mergi pe drumul vechi de călători
Doar parfumul dulce tu să-l iei
Dar să nu-ți fie al pasului temei

Ai curaj ca să te iei pe tine
Să nu te uiți pe undeva de bine
Căci nimeni n-o să poată spune
Unde ți-e drag soarele a apune

Și unde-i mângâierea s-o găsești
N-o să-ți spună astrele cerești
Decât acolo unde-i spui acasă
Cine să pleci nu te mai lasă

Mai ia cu tine doar o carte
În care vrea să aibă parte
Cu paginile de un bun miros
Cine să-ți țină ție de frumos

Și să mai adaugi câte un vers
Pe drumul tău cu numele neșters
De-al vremii nepotolit avânt
Să ai în fața ei cuvânt

Vorbește-i și se va deschide clar
Când vei vedea al tău hotar
Cât de întins ai fost și cât de larg
Ți-a fost al inimii catarg...

Dacă aș fi fost, aș fi putut...
la mulțumirea drept sărut
Dacă aș avea ce se găsește...
N-ai înțeles ce reușește

Ce ți-e dat, e de ajuns
Deși pasul ți-e străpuns
Ești mai frumos să știi așa
Nu mai fi altcineva

Luminezi când ai curaj
Aruncă eul din bagaj
Când nu mai speri ținând iluzii
În poala plină de confuzii

Dacă te roade suspiciunea
Că unii au aflat minunea
Fii bun și nu mai sta pe gânduri
Nu rămâne lângă garduri

Ai înțeles ce-i libertatea
Când ai învins cumva dreptatea
„Nu poți s-ai totul”, înțeleg
Dar tu te simți deja întreg

Și dezlegat de toate care
Te prind în lanțurile tale
Tu încă o să mai poți de dus
Că îți este dat belșug de sus

Când ești tu, ochii mei văd bine
De nu mai e pe scenă vreo lumină
Raze împletite oasele-mi le ține
Pline de culori fără rugină

Când ești cu mine, soarele mi-e dar
Mi-l așezi în casa mea de flori
Chiar când intră, fricile dispar
Sub tâmpla mea atunci tu te streкори

Când ești cu mine, am curaj să plec
La drumuri răscolite de vânt crunt
În a ta apă mare n-am să mă înec
Căci tu mă placi așa cum sunt

Când ești tu, nopțile-s ușoare
De va-ncerca să mă-nvelească umbra
Mă scoți afară la plimbare
Și vom dansa împreună rumba

Când ești cu mine, chiar de s-o-ncheia
Dansul nostru, pașii niciodată
Nu se vor opri să stea
În vreo negură uitată...

Ea ploaia de vară t-apropii de mine
Ea schimbă năvalnic pământul abrupt
Cum vremuri adesea schimbă destine
Și intră uitare pe dedesubt

De-i rece, mă-mbracă în haină lucidă
Și ochiul de apă în care mă văd
Se-nchide iute să nu mă ucidă
Când clipa încerc s-o revăd

O haină... cât mai demn să o port
Și o umbrelă să m-ascund de tine
Vreme ce mergi fără efort
Fără întrebări... doar suspine

Ce-i fericirea dacă nu-i revărsare
În feluritele ape în care te scalzi
Să plouă-ntr-un fel de așteptare
A zilei ce nu va fi azi...

Casa mea e inima ce bate
În urma clipelor grăbite
Încurcate sub picioarele plecate
A rămas parfumul ierbii răvășite

Casa mea e inima ce ține
Camerile aerisite cu iubire
Și pe acela de-a putut s-aline
Decorând pereții în nemurire

Casa mea e inima ce rabdă
Când lovește în ziduri tare vântul
Mă ascund acolo să nu vadă
Ochii-mi când se scutură pământul

Casa mea e inima ce spune
Lungi povești din zborurile sale
Când se stă la masa gândurilor bune
Consumând emoții cu migdale

Casa mea e inima întărită
Cu albastre pietrele iertării
Să acopere vopseaua învechită
Sunt culese de pe apele uitării

Casa mea e inima ce duce
Pe copiii oboseți de viață
În unghere calde să se culce
Ca să-i vadă o nouă dimineață

Worbeam printre ale serii falduri

Iar tu, senină, îmi spuneai ceva
De nu puteam deosebi prin gânduri
Decât privind în ceașca de cafea

Cuvintele-ți jucau în ochii mari
Și alunecau pe degetele-ți ploii
Plutind prin norii mei amari
Eu le-adunam din ceașcă pentru noi

Să te privesc încă nu îndrăzneam
Ca să nu-nchid lumina ta albastră
Doar cu mâna ceașca-ți atingeam
Să mă susțin cu lumea-mi ce contrastă

Lumea ta întreagă într-o cafea
Cu mister și tonuri îndulcită
Dintr-o depărtare îmi zâmbea
Întâlnind privirea mea încâlcită...

Din apusul meu, tu nu-nțelegi
Ca să deslușești culoarea mută
Nodul deznădejdiei să-l dezlegi
Ca să beau, o, mare de mult vrută

Spune-mi, tu, acela care trece
Cum e să nu ai în lume rost
Peste toată piesa care se petrece
Ca și cum nicicând nu ar fi fost

Spune-mi, tu, acela care poartă
În răbdare foșnetul de clipe
Rotunjite și cu rău dar și cu bine, iartă
Pe aceea care a început să țipe

Spune-mi, tu, cel care știi
Din toate scurgerile tale
Cum să împletești cu fluturi mii
Ale minții înțelepte zale

Spune-mi, tu, acela care șterge
Lacrime din geamul neputinței
Teama înfrigurată poate merge
Să se culce-n leagănul voinței

Spune-mi, tu, ce nu greșești
Vreun calcul făcut vreodată
Cum de faci că te sfârșești
Dar nu te termini niciodată

artă-mă că te-am făcut
Să îmi pierzi degeaba timpul
Iată că nu ai știut
Cum se duce anotimpul

Din frângerii de vremi târzii
Cuvinte în vârfuri de penițe
Mor, când râset de copii
Ai fi putut avea-n șuvițe

Devii ceea ce admiri
Copacului vremea nu-i trece
Când își prinde crengi subțiri
De mâna mea moale și rece

Și trandafirul neplecat
Câștigă timp când stă cu mine
Știe că nu l-am lăsat
Când să mă duc pustiu îmi vine

Copacul s-a făcut un om
Și eu un trandafir subțire
Ce strălucește lângă pom
Eu mireasă și el mire...

Și tac și orele târzii
Că nu știu să îmi dea răspuns
De ce stau vorbe în cutii
În loc să zboare-n nepătruns

Regretă timpul c-ai pierdut
Să te dai așa deodată
Ce mult la tine ai ținut
Și acum aștepți a vieții roată

Spune-mi, tu, ascuns după tulpină

De ce iubesc senine dimineți
Mă salută florile-n grădină
De parcă aş avea mai multe vieți

Spune-mi tu, de ce iubesc și norul
Când însingurat își poartă greul
Cu lacrimi își pictează el covorul
Fără a folosi de ce-ul

Spune-mi tu, de ce iubesc o rază
Plimbându-se prin ceașca de cafea
Apoi picură prin geana trează
Cu mulțumire colorează fața mea

Și de ce iubesc vântul ce face
Ca să treacă totul cu iuțime
Ce mi-i drag acum se va preface
Păsări în a timpului desime

Spune-mi tu, de ce iubesc și cerul
O secundă de nu l-aș vedea
Oricât de bogat mi-ar fi ungherul
S-ar prăbuși cu totul casa mea...

Fă-te mic, să încapi într-o coajă
De pământ să îi asculți suspinul
Dezlegată de-a înălțimii tale vrajă
Urechea ta își caută alinul

Fă-te mic, să te aduni pe-o frunză
Acolo îți cunoști măsura bine
Când deschizi uimit a vieții pânză
Te vezi verde iar pe tine

Fă-te mic, ca să încapi în tine
N-o să-ți fie greu să porți răspunsul
Despre rostul tău în vremi străine
O să se întregească neajunsul

Fă-te mic, căci nimeni nu-i ca tine
Te vezi ușor când tu ești vindecat
Așa ca tine îți stă cel mai bine
Vei fi iubit de cel ce n-a uitat...

Fă-te mic, să nu te vadă timpul
Când s-o întoarce să îți ceară prețul
Cel ce schimbă-n partitură anotimpul
Să fie blând cu tine cântărețul...

Nu te-ncurca în ramurile vieții
Rămâi sub al tău petec drag de soare
Să îți zâmbească ochii dimineții
Când ieși din casă toată o culoare

Vise stranii te scot din tipare
Te îmbracă-n haine mult prea grele
Și te aruncă pe cărări neclare
Timpul se închide peste ele

Zorii și apusul vor da mâna
Peste fruntea plină de-ndoieli
Dulcele-amar îți va fi totuna
Când nimicul tu o să-l preferi

Umbre te cuprind de peste tot
Al tău zâmbet vrând să îl apună
O să știi ce-nseamnă atunci nu pot
Milei o să-i faci cunună

Și n-o să mai vrei să fii poveste
Plină de mister din lună
Și o să-ți treacă vremea peste
Taine ea n-o să-ți mai spună

Bucură-te când îți ești acasă
Copil senin ca florile de mai
Pietrele de rău mai lasă
Fă din tine un colț de rai...

Sunt nori ce n-au zburat nicicând

Dar au crezut că zboară
Aveau în ei atâta vânt
Și pânda lor ușoară

Sunt flori ce n-au îmbrățișat
Stele colorate
Dar brațul și l-au îmbrăcat
În doruri parfumate

Sunt ape care și-au păstrat
Adâncuri liniștite
Și viața, moartea au mișcat
Pe maluri despărțite

Sunt păsări ce nu au cântat
În coruri vechi știute
Dar glas divin ele-au purtat
Sub negre pene mute

Sunt râuri ce n-au alergat
Pe văile deschise
Dar freamătul lor i-a aflat
La rădăcini cu vise...

Sunt pași ce încă n-au ajuns
La cerul cu sclipiri
Doar ating pentr-un răspuns
Podele cu amintiri

Liniștea de-a fi iubit etern
În ale sale neînvins brațe
Pe pleoape stele se aștern
De-acolo nimeni nu desface

M-a găsit în pace c-am șezut
Între două dimineți cu suflet
La picioarele unui nor tăcut
Ce nu știe al vremii umblet

Te privesc senină veșnicie
Așezată în pridvorul meu
Unde îmi povestești tu mie
Cum e să iubești mereu

De voi uita visele din grădina
din spatele casei voi purta vina

De voi uita pașii oamenilor flori
și trăite mii de clipe culori,

prin care am alergat cu iarbă,
am devenit o cale oarbă

De voi uita mâna ta bună
când separa frumosul de minciună

și soarele-l scoteai din nor,
va fi secunda-n care mor

Iar de singură mă voi lăsa
singurătății altcuiva,

nu va putea să moară-n pace
decât secunda care zace

De voi lăsa numele cu care
m-ai născut, voi fi... uitare

E nor pe cerul ce îl porți
Pe frunte nu ajungi să-l ștergi
Durerea te-a căzut la sorți
Dar tu ridică-te și mergi

Depart-e-i înălțimea ta
Și drumul nu mai este tânăr
Vezi vise așteptând pe ea
Să se așeze pe-al tău umăr

Toți ai tăi cei dragi s-au dus
Să-și dea întâlnire cu destinul
Tu eșarfă-n piept ți-ai pus
Să-ți acopere suspinul

Picioarele nu te ascultă
Ai vrea pe dealuri să alergi
Iubirea curge-n oase, multă
Deci tu ridică-te și mergi

Și albastrele-n păr să-ți pui
Să te zărească-n zori seninul
Pe drum prezență bună nu-i
Să-ți dea la o parte spinul

Dar tu ridică-te și mergi
Puterea ta este secretă
Îți umple zilele întregi
Și trăirea ta-i completă

Dor de țară, țara mea
Mi-ai fost scrisă în adâncuri
Știu că fața-ți voi vedea
Clipele le-am pus în teancuri

Scurtă noaptea-mi va părea
Voi ajunge cu orice preț
Umbre aici le voi lăsa
Că au forme de dispreț

Căci nu sunt din amăgiri
Din pământ alcătuită
Sunt din munți de peste firi
Ești la sufletu-mi tivită

Dor de țară, de-a mea țară
Într-o viață a încăput
Unde e doar primăvară
Frumos ca un început

Unde ceruri noi și vise
Mă așteaptă să le-adun
Unde-s desfătări promise
Eu atâtea am să-ți spun...

O să-mi faci coroană albă
Din speranțele cu flori
Să m-ascuți din a ta iarbă
Cum îți cânt eu în culori

Singura-mi realitate
Mă așteaptă peste vreme
Îmi întorc priviri plecate
Pe nimic să se rezeme...

Tu... **dumbravă minunată**
Știu că te-am umblat odată
A fost vis sau te-am trăit
Sau cu mine am vorbit

În adâncuri măcinate
Am găsit râuri cântate
Forfotă cu pașii mici
Și dansuri cu licurici

Și ființe nevăzute
Mi-au vorbit din văi tăcute
Au dorit ca să mă crească
În colibă împărătească

M-am hrănit cu iarbă amară
Cum spun ei că-i viața afară
Și-am băut o apă nouă
Ca să știu cum e să plouă

Fiecare zi pe nume
E în dumbravă o minune
Timpu-i astăzi în priviri
Nu-i nevoie de amintiri

Luna își lasă atentă
Haina-n vise abundentă
Știe să fie plăcută
Când pământul o salută

Te-am văzut dumbravă bine
Că te port sub pelerine
Te cunoaște păru-mi verde
Ești ceva... ce nu se pierde

Să fii dezlegat de lumea această

E libertate cu adevărat
Să nu fie nevoie să te aperi
De fiecare dată când ai respirat

Să nu ai nimic de demonstrat
Celui ce oricum nu te cunoaște
Să nu fii nimănui îndatorat
Inima-n iubire se cunoaște

Să fii tu fără de influențe
Împăcat în gândul tău ascuns
La viața ta nu vei avea absențe
Prezent până în locul nepătruns

Să știi să nu îți faci reclamă
Cum o perlă din apele adânci
Rămâne departe de-o cheamă
Vreo voce din umbre de stânci

Să poți să-i păstrezi aproape
Sărac în orgolii și nepotriviri
Pe dragii când vântul îi bate
Peste ale inimii întărite zidiri

Să-i rămâi senin celui care
Te-a văzut chip armonios
Dincolo de semne de întrebare
Să te scrii cuvânt frumos

În întuneric fluturii nu zboară
Iubirea tremură de frig
În întuneric nu-i nicio comoară
Doar dorul mă aude cum îl strig

Copil senin aleargă în lumina
Acea scrie pe inima ta
Când se lasă a nopții cortina
Se-aprinde numele-ți pe ea

Nu te închide în camere străine
De unde marea nu se vede
Acea mare de iubire pentru tine
Care te înțelege și te crede

Fii bun cu tine mai întâi
Și joacă-te-n grădini deschise
Care știu să-ți pună căpătâi
Verdele din bucuriile promise

Păstrează pentru tine înțelesul
Acelui trandafir descoperit
Și soarele-ți va fi alesul
Te va însoți la infinit

De ce îmi ceri să fiu ce nu voi fi
Noricând în aste lumi apuse
Străine, a-înțelege nu vei ști
De nu-ți odihnești depărtările duse

De ce vrei să schimbi lumina mea
Când nu se mută să trăiască
După mersul vremii ce nu vrea
Din furtună să se oprească

Timpu nu se grăbește cu mine
Mă lasă că-i scriu versuri știute
Din alte pământuri... sunt cu ruine
Și ape amare acuma umplute

E viață în roua căzută în mine
În iarba înaltă unde m-ascund
Nu fac demonstrații vremii ce pune
Premiu pentru gândul profund

Sunt adâncimi în iarba înaltă
Nimeni vreodată să mi le ia
Îmi vor deschide o altă poartă
Prin care eu verde senin voi intra

Spune-mi, vântule albastru
De prieten vrei să-mi fii
Cerul e pământul nostru
De frumos aici să-mi ții

Ține-mă ușor de mână
Vreau să cad când sufli tare
Să-mi dai drumul într-o lună
Să mă-ntorci apoi pe-un soare

Să-mi spui vorbe violete
Cântec roz să faci din ele
Să m-adoarmă ploii încete
Nori să-mi vină ca inele

Să ne bucurăm de toate
De aici sus munții sunt mici
Stele merg ca să înoate
În privirea-ți fără frici

Spune-mi, vântule, doar mie
De tot stai în calea mea
Cum să scot prietenie
Dintr-un nor și dintr-o stea?

Doar sclipiri de nostalgie
Picuri mari de vorbe-n gând
Nu se află armonie
Într-o goană după vânt

Să arunc cu vorbe-n tine
Vântule, tu să mă lași
Să le strâng în cărți știu bine
Tu să ștergi în urmă-mi pași

Trezită-n grabă de cu dimineață
Să prinzi al răsăritului alb vers
Vezi o poveste-n fiecare colț cu viață
Și totu-ndată capătă un sens

Și râsul tău este-ntr-o altă limbă
Știută doar de tine și de soare
Privirea lui călduță iar te plimbă
Prin suflete frumoase și prin floare

Și simți așa cum ai dori să fie
Parfumuri peste inimi diafane
O lume de culoare și de poezie
Jocuri de lumini pe vechi tavane

Plânsul tău e numai de la rază
Când sărută pleoapa obosită
De suportat furtuna din amiază
Se-nchide ca să uite e grăbită

Și prinzi speranțe-n plasa ta
Nu s-au plictisit să fie fluturi
Faci tu ce faci și le păstrezi cumva
De roua dimineții tu le scuturi

Tot proaspete sunt ale tale flori
Le pui ades în cate-o poezie
Din care cerul frunții tale în culori
Așa frumos îl faci să fie...

Te legi cu greu de orice ar fi frumos
Dar și când faci un semn cu mâna
Atingerea-ți pe chipul luminos
Rămâne acolo pentru totdeauna

Totul prinde viață când tu legi
Și se sfârșește într-o veșnicie
Poveștii i se-nchină chiar și regi
Ce atingi tu frumos faci ca să fie

Iei cu tine chip armonios
Nimeni nu te-a învățat vreo lege
Cum să schimbi întoarcerea pe dos
De frumos, să nu te dezlege

Lumea ta nu vrea să te despartă
De tot ce-ai plămădit gândind așa
Mâna ta divin chipul își poartă
Când face bine știe numai ea

Și nu vrei să cunoști mai mult
Din mersul lumii cea prea plină
Când ochii i-ai închis demult
A fost doar ca să vezi viața deplină

Am să dansez desculț fără oprire
Prin voaluri reci nepăsătoare
De s-or șifona luminile-n privire
Lăsa-voi ochii în podeaua primitoare

Am să m-așez doar pentru o secundă
Atâta cât să nu îmi plece dorul
Și de mine timpul să se ascundă
Ca și când n-a existat decorul

Am să las lumina dimineții nouă
Să îmi umbrească pielea fină
O cuprind cu mâinile amândouă
Fericirea e în pete de lumină

Și am să-mi fac cadou o amăgire
Să-mi șoptească-n noapțile de vară
Că am să pot găsi aici o fericire
Fără pietre care mă doboară

Și-am să țin în spatele vieții
Linia dreaptă a biruinței
Să strivească spinii și scaieții
Cu picioarele pe drumul neputinței

Ca un vânt de primăvară
Mă văd azi în ochii tăi
Măine știu c-o să dispară
Dus de-un vânt târziu de mai

Și-alte timpuri or să vină
Mi-ai trecut mult prea curând
Veșnicia e prea puțină
Îmi spuneam mereu în gând

Fericirea-i prinsă-n muguri
Primăvara-i de iubit
Dar se lasă ochii singuri
Peste un suflet chinuit

Te leg astăzi, Fericire
Nu te dau vântului iar
Ape aleargă în neștire
Pe sub pleoapa-mi de nectar

Nu am să mă închid în casă
Doar în mugurii tăi buni
De vânt rău nu îmi mai pasă
Mai aproape mă aduni

Mai există vreo sclipire
Sau eu ți-am trecut demult
Pragul tău spre nemurire
Să îl calc... eu încă sunt...

Pentru cine toată primăvara astă
Dacă eu îți sunt așa puțin
Pentru ce e dimineața albastră
Dacă nu mă bucur eu de tin'

Pentru ce această înflorire
Dacă florile tristeții le-am cules
Pentru ce e soare să mă mire
Dacă drum cu umbre am ales

Pentru cine freamătă copacii
De-i tăcere-n mine de mormânt
Și de ce-s pe văi ca focul macii
De țin ochii numai în pământ

Pentru cine norul zumzet are
De nu pot să urc până la el
De ce mai cad acum fine petale
Peste lacul ochilor din cer

Cum îmi suflă vântu-n plete
De nu pot s-alerg prin el
Să-l descopăr pe îndelete
Timpul nu-i al meu în nici un fel...

E frumos acum ca niciodată
Timpul nu îmi aparține
El va fi al nimănuî încă o dată
Doar așa îi stă lui bine

Tu mă trezești de dimineață
Ca vântul răsfățat de primăvară
Îmi sufli raze aurite peste față
Și mă ridici pe braț ca prima oară

Miroase luna a lămâiță ca și tine
Noaptea este goală de regrete
Salcâmi dansează-n ramurile pline
S-au încurcat în două piruete

Freamătă cireșii între case
Lalele s-au deschis de sete
Perdele roz te-îmbracă-n mătase
Stau uimite două violete

Ai pus atâtea dimineți albastre
În fiecare asfințit de soare
Și mă alinți în nopțile nefaste
Și îmi păzești iubirea mea cea mare

Mi-ai așezat apusul dimineața
Sub capul plin de ramuri străvezii
Să-mi lumineze luna fața
Și soarele să-mi spună poezii

Cortina a căzut, vezi bine
Și pe fundal e liniște în roșu
Doar tu arunci cu inima în mine
Să-mi umple cu speranțe coșul

Și a căzut adânc în suflet
Cercuri largi ce nu se mai opresc
Mi s-a oprit stângaci și umblet
Și brațele zâmbind se împletesc

Sunt roșii iar obrajii vieții
În zbor amețitor de porumbei
Pe scenă apari în urma ceții
Doar tu-ai rămas al dragostei temei

Și de te-aș întreba de ce...
Căci eu mereu te amăgesc
Tu mi-ai răspunde că nimic nu e
Ca ochii ce privind iubesc

Cel mai frumos cadou îl faci
Din timpul tău de vei lăsa
La poala florilor de maci
Câmpul înverzind să-ți stea

Desprinzi bucăți din viața ta
Când aerul din zori respiră
Nici când-napoi nu le vei lua
Amestec din speranță de copilă

Devii tu însuți o poveste
Când plin ești de povești nescrise
Cui lângă tine acum este
Vânt suav prin cărți deschise

Și tot îți mai rămâne o filă
S-o citești pe câmpul înflorit
Privind timpul prin lentilă
Înfășurând pământul însorit

Ești făcut din timp și din argilă
În care torni o picătură de magie
Bei a vieții amară pastilă
Și dăruiești un infinit de armonie

E e har e când deschid fereastra
Se vede viața-mi toată de aici
Din ochii cu copaci, albastra
E senin și-i soare peste frici

Așezate-s rânduri de flori mici
Așteptări deschise la vreme
Au plouat în suflet licurici
Ești aici când poate mă voi teme...

E liniște-n fereastra înflorită
În care se reflectă ochii mei
Îi deschid atunci când sunt iubită
N-am să mor așa fără temei

Când uitarea se revarsă grabnic
Păsări grațioase mă privesc
Prin fereastra unde așteaptă tainic
Ochii ce în ea se privesc

Uite, au ieșit florile-n cireș
Nu mai fi, mamă, supărată
Mulțumesc că sunt și că îmi ești
Am ales din nou viața-mpăcată

Bucură-te, mamă, acum de soare
Că sunt sub el și că trăiesc
Dragostea mi-e ascunsă-n floare
Și păsările împrejur roiesc

Și pădii se amestecă în aer
E zbor măreț pe câmpul aromat
Suntem și noi în al vieții caier
E gândul alb și norul nedisimulat

E primăvară, mamă, lângă mine
Când tu privești cu mulțumire
Ți-e lămâița înflorită lângă tine
Se bucură de-a ta iubire

Când planurile-mi toate se destramă
Și rostul meu în vânt s-o risipi
Când umbra-mi nu mai știe cum mă cheamă
Doar Tu, Doamne, încă să-mi mai fii

Când ce m-a construit cu bucurie
Mă lasă mai descoperit ca niciodată
Sunt fără casă, Doamne, în câmpie
Mă plouă și mi-e mult prea dintr-o dată

Grădina mea e întoarsă invers
Și-mi cad flori pe rând întruna
Pașii se încurcă în al vieții vers
Nimic nu este pentru totdeauna

Timpul nu-i dator să mă iubească
Și nu îmi aparține timpul mie
El mi s-a dăruit să-mi amintească
Eu am un paradis cu apă vie

Frumusețea zilei e ascunsă bine
Acolo adânc în miezul inimii
Când plouă cu răceală peste mine
Tu, Doamne, acolo să-mi mai fii...

***V*a trece totul într-o clipă**

N-ai auzit, nu ai văzut?

Cu doar o singură aripă

Sau poate că ți s-a părut

Într-o bătaie ca de pleoapă

Atât a fost și a plecat

O lacrimă pe care o-ngroapă

Ca și cum nu s-a-ntâmpat

Doar o petală delicată

Prinsă-ntre cer și-ntre pământ

O scurtă notă parfumată

Albastră cam cât un cuvânt

Din dorul căutării sale

Nu a rămas decât un abur

Cald se-aruncă într-o mare

Să nu mai fie atât de singur

O clipă nedisimulată
Pe care am respirat-o-n grabă
Ce s-a dorit liber plecată
'Nainte să devină roabă

Balon purtat de un copil
În joacă de firava-i ațâ
N-ai fost decât un pas umil
Atât ai fost, Tu, a mea viață!

E lungă iarna asta iubito de tot
Și mulți sunt cei ce profită de ea
Să moară puțin în umbre de foc
De ei înșiși după perdea

E mare noaptea asta iubito de tot
Mă invită în tăcere la ea și pe mine
Mă servește cu un straniu compot
Amestec din cerneală și tine

E întinsă marea asta iubito de tot
Dorințe se ascund amar în ea
Se schimbă-n albastru și nu se mai scot
Decât când mai cade o stea

E adâncă lumea asta iubito de tot
Așteptări se leagănă în vise de ape
În ea te îngrop și eu ca să pot
În mine timpul să sape

Te voi purta la gât ca nemurirea
Frumoasa mea de vreme adormită
Îmi prind în plete neuitarea
Cu mângâieri din mâna-ți înflorită

Nu mă certa că dor eu am de tine
În lumea asta doar tu înverzești
Și nu te plictisești, știi bine
De dragoste mereu să-mi povestești

Doar am să-ți scriu senine poezii
Promit că nu am să renunț nicicând
Amică bună tu să-mi fii
Să-ți merit compania în curând

Și iar te-i duce dragă primăvară
Ca orice lucru bun pe acest pământ
Și lipsa ta din nou o să mă doară
Și iar o să mă lași fără cuvânt

Așteaptă-mă-n albastru primăvară

Și uită-mă în verdele cu dor
Să fug de albul insistent de afară
În brațele-ți de bine am să mor

Să-mi prinzi la cămașă ghiociei
Parfumul lor la piept am să îl port
Că mi se varsă sufletul în ei...
Vântul tău promit c-am să-l suport

Să-înțeleagă iarna asta odată
Că nu-mi poate forța prietenia
Îmi sunt mie de ajuns și gata
Deasupra ceru-mi ține compania

Pretenții mari n-am de la tine
Tu îmi aduci aminte cine sunt
Doar primăvară, atât, și-mi este bine
Îți las ție ultimul cuvânt

Mirosul acela de acasă
Prietenos și cald și bun
Când intri dup-o zi ploioasă
Cu accidente sau cu fum

Și acei pereți de bine
În culori de amintiri
Îți vorbesc real de tine
Te recită din priviri

Lumina aceea odihnită
Îți alină orice tristețe
Ca să vezi viața tihnită
Și să-i dai apoi binețe

Da, acel parfum de tine
Ce se agită de nu vîi
Îți întinde mese pline
Primăvară să devii

E așa de simplu zborul
Când vezi bine în ferestre
Ce frumos e autorul
Ce tot scrie a ta poveste

Mi-au înflorit lacrimi de tine, primăvară
Peste zâmbetul larg din ferestre
Uimirea se așează pe gene coboară
Cum o pasăre cuibu-și găsește

Se simte, primăvară, miros de tine
Peste casele odihnite de viață
Soarele îndrăznește raze de bine
Mă oglindesc în a cerului față

Mi-am pus o pereche nouă de zâmbete
Peste dorințele vechi de pe buze
Mi-au crescut din ramuri zumzete
Muguri din liniști confuze

Să nu treci iarăși repede prin oameni
Mai lasă-i de vorbă cu tine
În brazdele tale mai bine să-i semeni
Să-și lege sensuri, destine...

Am să culeg din iarbă alte dimineți
Trezite în obrazul răbdător
Cu flori purtând distinși epoलेți
Ca un alt etern învingător

Continuare... zboară așa frumos

Atâta timp cât cerul e în mine
Vor fi mereu fructe în coș
Și hambarele de bucurie pline

Continuare fi-va în inima cu flori
Care mă cunosc pe mine
Păsări vor cânta în zori
Le voi da motive de-a rămâne

Continuare... mâine-i doar răspuns
La tot ce împreună am măsurat
Să intrăm în vis de nepătruns
Peste câmpuri ce nu s-a alergat

Continuare e în grădini deschise
De începuturi zilnice în noi
Să nu apună soare peste vise
În spate să nu se adune iar gunoi

Continuare-i când renunț la ne iubire
De mine ce se ține uneori
Să fiu liberă-n a cerului privire
De tot ce așează între noi

Sunt străzi ce nu mă știu defel

Dar îmi vorbesc de bine
În nuanțe vesele pastel
Cu pietrele senine

Sunt străzi ce nu îmi recunosc
Picioarele rănite
Dar îi oferă adăpost
Privirii obosite

Sunt străzi ce nici nu m-au văzut
Dar mă privesc cu milă
Copacii lor nu au căzut
De sete și de silă

Sunt străzi și străzi ce știu a da
Speranțe-n ceață imprimate
Și nu mă pierd fără de stea
Căci sunt luminate

Sunt străzi ce nu cer înapoi
Pașii mărunți și atenți
De vor veni ape șuvoi
Vor fi mereu prezenți...

e-mi plac conversațiile noastre

Gătite fin cu haină colorată
Seara au nuanțe de stele albastre
Dimineața de cafea aromată

Le port la gât o zi întreagă
Așezate-ngrijit să nu deranjeze
Doar cât lumina-n priviri s-o atragă
Atenția în flori s-o așeze

Îmi țin urâtul departe de mine
Prieten bun când iarna-i egoistă
Îmi face ziua să râdă-n suspine
Și-i cald când zăpada persistă

Și totuși... am înțeles în final
Cuvintele noastre sunt doar ale mele
Un monolog stupid și banal
Născut doar din praf de stele

Versuri cu aripi se-așează cuminiți
În pagini mii de flori inventate
Aș vrea să fii cum te prezinți
Viața închisă-ntr-o carte

Când fața-mi este întristată
Tu ai spus că uneori
E bine, inima-i schimbată
În mai bunele culori

Când vântul a început incert
Peste obraji roșiori
E bine că învăț să iert
Așa ai spus Tu uneori

De soare n-ar fi dispărut
Fără s-anunțe din priviri
De oameni nu m-ar fi durut
I-aș fi lăsat fără sclipiri

De n-ar fi iarnă peste mine
N-aș auzi dorul cum curge
Ai spus că așa pot mai bine
Să înțeleg pe cel ce plânge

De nu m-ar trage valul mării
De la tot ce-am aspirat
Nu aș bea apa uitării
De fără Tine am încercat

U ită... este o nouă zi
Și muguri înghețați pe ramuri
N-o să-ți mai cer ce nu poți fi
Te-am desenat pe triste geamuri

Nici o mișcare pe afară
Nici flori cu vorba aromată
Doar cafeaua și-o chitară
Și solitudinea-i plecată

Am să te uit în orice zi
Și-am să te știu în orice noapte
Să fim prieteni și copii
Să mă îmbrac cu nori de lapte

Dar cerul s-a întors pe-o parte
Închisă-n el, culoarea-și cară
O pătură cu zile ne desparte
Mereu dorită primăvară...

Te-am văzut pe-afară fericire
Te jucai șotron în iarba mea
Să nu-ți tai linia subțire
Cu teamă îi strigam cândva

Și a plecat sublima arătare
Definitiv ca marmura din casă
Am așteptat cu ochii pe cărare
Și cu albastre flori pe masă

Am încercat și eu să joc
În urma ei am vrut să-i aflu rostul
Dar m-a oprit șotronu-n loc
E mult prea mare lacrima și costul

Și am zărit-o iar după un timp
Zâmbea la fel de minunată
Fără astâmpăr alerga pe câmp
Era precum o blondă fată

Acum mă vizitează cu respect
Mai des chiar îmi trece pragul
Și îmi alungă orice pas suspect
Ce ar veni de ea să îmi ia dragul

Te-am văzut pe-afară fericire
Jucai șotron în iarba mea
Nu ți-ai rupt talia subțire
Azi am curaj în dreapta ta

N-am să adaug niciodată
La ce-n ochii mei ai pus
Doar ridic fața-mi bogată
Încântarea n-a apus

N-am să scad, Doamne, vreodată
Din ce Tu ai făcut perfect
Mulțumirea-mi este piatra
Ce o port fără defect

N-am să stric, Tată, nicicând
Ce-ai făcut cu mână tare
Să zidesc, nu să dărâm
Lucrarea Ta e atât de mare

N-am să rup vreo legătură
Ce-ai făcut-o pentru bine
Mai presus de conjunctură
Eu voi fi legat de Tine

Nu mă vei lipsi, știu bine
De iubire și armonie
Drumul meu e ascuns în Tine
Ca să-mi vină numai mie

Am dor timpule de tine
Să îmi treci liber și demn
Ție frumos să-ți înseamnă
Când mă porți pe aripi fine

Am chef zâmbet luminos
Să te prind în a mea poală
Să te iau cu mâna goală
De comori fără folos

Am chef bunătate dulce
Se te iau în casa mea
Liniștea din mâna ta
Între temple să se culce

Am chef viață cu de toate
Să îți dau răspunsul meu
Singur să nu fiu mereu
În grădini necăutate

Am chef amăgire scurtă
Să te las să mă trăiești
Ca-n final să-mi povestești
Cum e cu a vieții artă...

E atât mister în jurul tău, iubito
Mereu mi te-am dorit așa să fii
Nu credeam că vei putea tu, neoprito
Din ale tale lungi dulcegării

E multă liniște acuma lângă tine
A tăcut și floarea din fereastră
A dispărut și lumea ta din mine
Și ce frumoasă, lumea ta albastră

Misterul tău s-a revărsat în ape
A luat cu sine tot ce-i mai frumos
Te-a luat pe tine ca să te adape
Te-a luat cu tot cu foșnetul duios

Ce mult mister e astăzi între noi
Și ce puțin îmi mai aduc aminte
De primăveri cu glasuri moi
Ce lungi sunt zilele dintre cuvinte

Comoara ta e ascunsă-n vers
Dar e atâta liniște, iubito, între noi
Că n-ar putea întregul univers
Să te amestece-n mine înapoi

E iarnă în ochii tăi, iubire
Și vântul și-a găsit acolo casă
A dispărut prin pătura subțire
Minunea că ești și că îți pasă

E noapte în acei ochi din tine
Că ai uitat să mai aprinzi lumină
Obişnuiești să vezi așa mai bine
Doar ce nu este dintr-o viață plină

E plâns în ai tăi ochi neîmpăcați
Plouă cu stropi mari peste altare
Pereții tăi sunt astăzi îmbrăcați
În draperii cu ani și cu nestare

Și nu mai e poveste-n ai tăi ochi
Și nu mai spun nimic, iubire
Că ai trecut pe lângă ai vieții ochi
Dar nu ai cunoscut a ei privire...

Mă lovesc de copacii emblematici
Ce-și duc trăirea absurd și vechi
Și îmi răsună a ieri în urechi
Când privesc în ochii lor tomnatici

Doar întrebări sădesc în mine vini
Deși răspunsul zace în crengi amare
Răvășite doar de șoaptele hilare
Drumuri se deschid printre tulpini

Fost-am tot ce am putut mai bine a fi
Am fost și drum și adăpost
Dar s-a pierdut al urmei mele rost
În drumul meu rămas-am a gândi

Și m-a durut rămânerea-n răzoare
Neputința în brațe m-a cuprins
Cu zborul demn și încă neînvins
Gânduri albe de păsări călătoare

Cu drumul meu sunt frate-n așteptări
De primăveri cu viață în pământ
Unde mă calcă al dragostei cuvânt
Sunt tot eu chiar și în depărtări

Îmi zidesc o amintire-n piatră bună
Vântul îmi tremură în pleoape
Un soare sărută liniștite ape
Cum știe el mai bine să apună

M i s-a spus așa-ntr-o doară
Printre pagini albe de cireș
Că ai ochi de căprioară
Primăvară unde ești?

Îți știu gustul de lemn dulce
Și parfumul acrișor de măr
Pasul meu ușor să culce
Verdele tău cu dor

Nimic nu-ți cer ție înflorită
Decât să te privesc o dată
Speranța-n soare ți-e tivită
Ești tu de fiecare dată

Mă-ntorc la tine primăvară
Nu pot mereu să mai amân
Pe câmpul tău vântul mă ară
La rădăcina ta rămân

Din muguri lacrimile nasc
Pe-obraji timide bucurii
M-ai onorat să te cunosc
Prin câmp întins de păpădii

E nor, dar mi-este bine azi
Amaro, lângă tine
Mă-nveselești cu ochii calzi
Miroși atât de bine

Pe obrazul tău de catifea
Din tonuri de pământ
Stă cea mai fină o bezea
Fără nici un cuvânt

Somnoroși, aburi se joacă
Și gustul ți-este unic
Cu liniște călduț mă-mbracă
În colțul meu cel tainic

Te sorb cu teamă uneori
Că lesne te-ai mai duce
Te beau cu viață în culori
Cafea amară... dulce

Și uite soarele prin geam
Mă caută, amaro
Ca să mă afle cum eram
Nu cum ești tu, bizaro...

Am ales să te iubesc
Nu din singurătate
Nu-mi lipsește ce-i firesc
Am totul peste poate

Am ales să te iubesc
Nu din dezamăgire
În piatră eu mă sprijinesc
Cunosc a mea menire

Am ales să te iubesc
Deși îmi cânta harfe
Îngeri din corul ceresc
Îmi flutură eșarfe

Am ales să te iubesc
Nu din frustrări severe
În acceptare eu trăiesc
Și gust are de miere

Am ales să te iubesc
Doar pentru a ta iubire
Comoara ta o intuiesc
Prezența ta-i uimire

Doar astfel de iubire dă
Celui iubit valoare
Pe buze viața îi redă
Privirii îi pune floare...

Ai pus atâta necuprins în toate
În dragoste și-n bunătate
Și eu, un nestatornic val
Mă isprăvesc în marea de opal

Te caut printre alegorice ruine
Iar Tu Te lași mereu găsit de mine
Căci m-ai făcut să fiu cu viață
Nu doar aluzivă - o paiăță

Și nu îmi datorezi nimic Divine
Căci nu așa e dragostea ce ține
Doar omul a stricat prietenia
Crezând că se obligă compania

Ca umbra Te ții după mine
Să nu duc lipsă de vreun bine
Tu, ce n-ai nevoie de nimic
Eu, ce am cerințe multe-n plic

Și mă aștepți să Te observ măcar
Să mai pun lucruri pe cântar
C-ai scris pe fruntea mea minune
Să văd cum soarta se supune

Să pot să fiu ce nu am fost
Când n-am născut din fire fără rost
Să fac din ce nu e, să fie
Și să dureze pe vecie

Când e omul astăzi mulțumit
Cu Dumnezeu ce-a oferit
lubește întreg fără regrete
Chiar și ceasul din perete

Timpul e prietenul său bun
Și orice moment e oportun
Să ofere lacrimă și flori
Celor ce mai caută comori

Iar sufletelor reci și întristate
El oferă altă bunătate
Din aceea ce doar Tatăl are
Fără umbră de schimbare

Și din dăruire-n dăruire
Nu se va opri a lui sporire
Orele vor ține cât un veac
Iară veacul ține clipa-n sac

Să rămână clipa... peste toate
Se presară florile adunate
Din câmpia sufletului împăcat
În fericire azi omul s-a ncurcat

Totul ți-a fost de mult potrivit
De Dumnezeu ce te-a iubit
Să-ți rămână fața luminată
Cum te-ai născut prima dată

Sunt vremuri neclare și oamenii tulburi

Mirosuri ciudate-s sub ape
Ființe fragile se-arunca în scorburi
Și trenu-i aproape

E vreme în doliu cu umbrela deschisă
Și inima-i încuiată în casă
Nu vrea să cunoască iubirea trimisă
Îi e teamă să iasă

Doar o pereche de pași singuratici
Se-încurcă în pietre mioape
Nesiguri fac drum prin stropii fanatici
Și noru-i aproape

O haltă pustie și rece își așteaptă
Câte un curios să cunoască
Prelunga și surdă a destinului șoaptă
Ce poartă o mască

Și plouă cu umbre plecate de-acasă
Sunt bălți cu lacrimi amare
Și cerul mai greu acum parc-apasă
Și nu e uitare...

Un drum ce pare că duce niciunde
O linie fără de capăt
Și rănilile sunt mult mai profunde
Vremea nu are cumpăt

Un vârful de munte rămâne în urmă
De ziduri lovește chemarea
Și vremea și vremuri și omul se curmă
Acolo-i salvarea

Construim și tot n-avem
Și tot neîntregiți suntem
Schimbăm și oamenii și locuri
Plantăm cu minciuni pe-alocuri

Că suntem și că vom face
Revoluții doar cu ace
Fără ața care leagă
Om cu om cu fața întregă

Cu-o iubire înțeleasă
Doar de noi cei mai cu clasă
Ne permitem doar în joacă
Să ne-apropiem de gloată

Ne-am tot transformat vezi bine
Nici pământul nu ne ține
Vrem cu toate să petrecem
Dar tot singuri viața trecem

Și-n singurătatea noastră
Împărțim dreptatea proastă
Noi plângându-ne de milă
Respingând pe ei cu silă

Silă ne e doar de noi
Că nu mai suntem eroi
Artificii azi lucesc
Și apoi lesne mai pălesc

Stele cazatoare aiurea
La dorința altora
Să le impresionam vederea
Admirându-ne căderea

Construim și tot n-avem
Doar ai pământului suntem
Peste tot și peste toate
Am închis a vieții carte...

Cea cu taine și mistere
Cu luni noi, cu zile grele
Când te minunezi de toate
Că ai filele salvate...

A și **C** și **B** răsună
Peste-a nopții semilună
Literale de-nceput
Tind să prindă conținut

Eu le leg la ochi frumos
Dau cuvânt armonios
Și mă joc ca o copilă
Chiar de noaptea e ostilă

Literele mă găsesc
Eu castele construiesc
Să se joace-n părul meu
La sfârșitul de eseu

Ele blând mă răsfoiesc
Și cu lacrimi mă citesc
Ca să lege o poveste
Care a fost și nu mai este

O poveste ce-o să fie
Mereu numai pe hârtie
Cu eroi plini de curaj
Ce cunosc un alt limbaj

Al onoarei și iubirii
Peste limitele firii
Cu prințese adevărate
Nu din vitrine plecate

Oameni calzi cu sărbătoare
În inimi nemuritoare
Și în mâini mărețe râuri
Din luptele cu balauri

Într-o lume ce-o să fie
Sper nu numai pe hârtie

Nu mă lipsi de tine Primăvară
Nu voi lipsi nici eu la venirea ta
Voi fi prezent a patruzecea oară
Mai mult ca oricând te voi aștepta

Nu mă lipsi de vocea ta senină
Ca norii aceia albi de liliac
Îmi parfumează fața de poveste plină
Cu nuferi din al vieții mele lac

Nu voi lipsi, promit, când vor cădea
Petalele-ți în brațele-mi cu dor
Și lacrima ce-obrazul îmi ardea
Va fi de tine ștearsă așa ușor

Nu mă lipsi de ochii tăi cu viață
De care mi-am legat și viața mea
Grădina ta în fiecare dimineață
Ce floare să-mi ofere se-ntreba

Nu voi lipsi nici eu din viața mea
Am să alerg cu soarele în față
Cu plete prinse-n roșie cordea...
Să rămână Primăvara-n viață!

Din coroana mea se vor desprinde
Ale timpului flori rând pe rând
Mâna ta și-atunci mă va cuprinde
Și mă va transforma-n cuvânt...

Suflete pline de ele
Sfătuitori interesanți
Peste zbaterile mele
Au pus semnul de perdanți

Stau în dragostea comodă
Sunt doar ei și restul lumii
De departe din metodă
Ei sunt miezul, raza lunii

Vorbe-n miere înecate
Către omul muritor
De iubire sunt secate
Vor să li se dea covor

Și din înălțimea pură
Mai trimit câte un semn
Trâmbițându-și peste gură
Faptele bune de lemn

Scot comori la suprafață
În noroiul îngust al lumii
Pe care-l numește viață
Să se bucure nebunii

Prizonierii aleargă afară
Libertatea e înăuntru
Când vorbesc cu a mea comoară
Soarele-mi clipește mândru

Nu mă sprijinesc pe viață
Doar pe umilința mea
Pot să îl privesc în față
Căci mi-a pregătit o stea

Sunt un fir bătut de vânt
Din iarba mărunță
Nu se va rupe nicidecum
Cât miezul îi cântă

Există viață și după viață plină
Pentru cel cu inima senină

Există Dumnezeu și va exista
Pentru cel ce Îl va căuta

Există armonii și după renunțare
Pentru cel ce știe a sa cântare

Există pași și după împiedicare
În rădăcini cu frunze umblătoare

Există căutare și după fericire
Păstrând pe cel cu-a ta zidire

Există nesfârșit și după împlinire
Cu puterile avute peste fire

Există toate și vor exista
Atâta timp cât ești în palma Sa...

M-ai adunat de fiecare dată
Din bucățile mele de suflet
Risipite pe câmpia îndestulată
De flori fără de zâmbet

M-ai luat a nu știu câta oară
În brațe când mi-a fost frig
De ochii aceia fără primăvară
Căutători cu mersul aprig

M-ai așezat pe iarba moale
A întâlnirilor nesfârșite cu Tine
Chemai vânturi domoale
Să-mi vorbească de bine

M-ai primit fără să-ntrebi niciodată
De unde m-au bătut
Furtunile în fruntea plecată
Și cum au încăput

Și m-ai iubit, da, m-ai iubit
Căci n-am întrebat niciodată
De ce noaptea m-a rănit
Prin căderea-i neașteptată

Un început discret zăresc în depărtare

Un aer nou ce nu l-am întâlnit
Până acum să mă invite la plimbare
Să îmi cuprindă obrajii de trăit

E rece aerul ce înconjoară
Inima caldă de atât nesomn
O pune în urcare pe o scară
Și îi oferă cuvântul lui de domn

Prinde iar curaj inima nouă
Când lumea e tăcută și sinistră
În așteptarea unui semn să plouă
Din cerul netrecut însă pe listă

În cerul inimii e o mireasmă rece
Sub el se merge-n voie mai atent
Ades înviorează când pe lângă trece
Mai câte un copac absent

Așa e începutul meu de-acuma
Cu aerul din pieptul meu cu cer
Și cade a bucuriei iarăși bruma
Că sunt și că voi fi mereu cu El

Nu privi-n prăpastie căci s-ar putea
Cândva și ea să mai privească-n tine
Și-un hău să se deschidă-n mintea ta
A ei privire rece nimeni n-o va ține

Nu zăbovi pe margini ascuțite
Ce taie un suflet viu înconjurând-ul
Cu lamele neiertătoare de cuțite
Lăsându-i alinare numai vântul

Cuprinde-ți ochii cu mâinile, amândouă
Și-aruncă-i peste dealuri, peste munți
Agață-i într-un colț de lume nouă
Să creeze spre al tău suflet punți

Când cerul îți va arunca priviri albastre
Păstrează-le-n adânc să nu mai plece
Și desenează tot pe margini cercuri vaste
De mângâieri prin care cerul poate trece

Numește-mă o clipă, fericire
Așa cum numai mie mi-a fost dat
Din înălțimi cu altă strălucire
Sau din pământul rece și uscat

În haina largă a timpului pesemne
M-oi încadra și eu într-o cută
Să stau lângă-al tău foc de lemne
Și-oi învăța din zbaterea-ți tăcută

Numește-mă prin crengile suflăte
Cu argintul iernii sau cu aur cald
De vânturi de nimeni întrebate
Să-nnoptez umil pe-al vieții fald

Numește-mă din verdele câmpiei
Din care se hrănește viața
Sau din albastrul ce respiră zilei
Trezită într-o bună dimineața

Numește-mă cu cel ce-i lângă mine
Dar și cu cel ce-mi este un străin
Să-mi aflu potrivire cât mai bine
Numele să-mi fie pe deplin

Numește-mă Tu ce ai un nume
Și dă-mi-l pe al meu să pot trăi
Cu sens de trecere prin lume
Căci doar numită pot grăi

Numește-mă din toate câte sunt
Să fiu în locul care-mi este mie
Săpat în al tău vechi cuvânt
Numele meu rămâne-va să fie

Se lasă noaptea peste toate

Demult jocul a încetat
Doar inima să stea nu poate
Să se oprească din uitat

Se uită scurt spre geamuri reci
Deși se vede doar pe sine
În sticla gri cu ochii seci
Își aranjează linii fine

Lumini cad pe pământ cu ambră
Căci ea se uită apoi mai bine
Doar vântul mai alungă o umbră
După a copacilor tulpine

Printre garduri înclinate
Cu lemnul roșu de suspine
Luna râde peste toate
Și-apoi plânge în desime

Se deslușesc forme subțiri
De ierburi ce își poartă aroma
Le știe inima din iubiri
Cu parfumuri aidoma

Și peste toate doarme viața
Dar inima e mereu trează
Luna îi vorbește-n fața
Cum să fie mai vitează

Prinde-mă-n albastru nemurire
Să rămân așa un anotimp întreg
Înghețată în nămeții de iubire
Steluțe în taina vieții să mai leg

Viața e din coji de portocale
Când se joacă îmbrăcată gros pe-afară
Miezul îl consumi doar la sărbătoare
O va ninge praf de scorțișoară

Mărul ei e copt întotdeauna
Plin este de seva dulce-acrișoară
Nu mă pot abține s-o trăiesc întruna
Să mă nasc mereu ca prima oară

Și voi ninge... până la sfârșit
Când încep a curge cu mai multă viață
Ca o apă care trece Tu m-ai construit
Dar nu va fi trecută niciodată

Zboară, fericire, peste ceruri!

M-ai făcut întreg ca să mă văd
Dar te-am căutat printre ungheruri
N-am găsit acolo decât un năvod

Zboară, fericire, peste munte!
Eu în tine nu încap îndeajuns
Ai sărutul meu pe a ta frunte
Pe sub plete ți-am ascuns răspuns

Zboară, fericire, printre fluturi!
Eu voi sta în picioare de pământ
De iubire cuvinte tu să scuturi
Eu te voi iubi fără cuvânt

Zboară, fericirea mea cuminte!
Pleacă astăzi toamna să se plimbe
Peste anotimpuri să-și aducă aminte
Că nu a putut ca să ne schimbe

A tatea răsărituri pentru mine
Rătăcitor prin visuri din născare
Ce-a căutat iubirea în oricine
Și în orice părea cu asemănare

Prin sutele-mi de apusuri tremurânde
N-am meritat să-Ți tulburi nemurirea
Mi-ai ridicat Tu mâinile plăpânde
Ca să Îți mângâi cald privirea

Îmi strigi din zori iubirea Ta, Divine
Ce mult contez în planurile Tale
M-ai cuprins în ele și pe mine
Iar în apus mă iei cu bine la culcare

În noaptea blândă privirii Tale
Mă odihnesc de oamenii de-aproape
Ca să nu-i tulbur pe-a lor cale
Și să-i iubesc atât cât le încap

M-am oprit sub pod să m-odihnesc
Nu mă așteptam aici să te-ntâlnesc
La lumina slabă a căutărilor de mine
Te-am văzut eu palidă pe tine

În privirea-mi de zăpadă străluceai
Și acolo caldă tu îți potriveai
Mersul tău perfect pe bicicletă
Era frig și nu aveai beretă

Mi-ai întors privirile mirate
Se-oglindeau în întrebările-mi purtate
Pe sub poduri vechi de prăbușiri
Zac răspunsurile-n amuțiri

M-ai legat cu lanțul de-al meu pod
Noua sărbătoare pot s-o văd
Iar tu stai ascunsă acolo Fericire
Și îmi faci cu ochiul dintr-o licărire

Eu rămân... privirea mea cea rece
Îți cuprinde calda inimă să-nece
Căutările atâtea mii de mine
Când te am acolo eu pe tine

ubește culorile tale
Doar ție ți-au fost date
Din lacrimi cu petale
Nu le fă uitate...

Aleargă acum prin ele
Și-amestecă-le bine
Construiește castele
Să privească spre tine

Și nimeni să nu-ți spună
Că nu porți să pictezi
Ridică-te pe vârful
Și bine ai să vezi

Dincolo de orizonturi
Ce te primesc cu drag
Din inimă fă-ți corturi
Și așează-te în prag

Primește pe orișicine
Cu mâinile curate
Va colora cu tine
Nu le vei fi uitate...

Să nu uiți, iar, iubito
Ești unică în tot
Culoarea ce-ai găsit-o
N-o stinge cu nu pot

Fii fericită, fată!
Eu nu știu cât voi fi
Ceasul bate iată
Și zorii vor veni...

Zorii de culoare
Ce a desenat mereu
În inima-mi cu soare
Doar bunul Dumnezeu

Încă se mai moare-n orice zi
De singurătate și de lună gri
De flori ce mint că-s mângâiate
Peste durerile înnoptate

Încă se mai moare de regrete
Ascunse sub tabloul din perete
Despre o vreme ce nu-ți aparține
Tot mai speri să-ți vină bine

Încă se mai moare de iubirea
Când în ceruri îi este menirea
Peste brațul ei de lăcrămioare
Să-ți culci tâmplele ușoare

Și totuși, sunt atât de triste toate
În perdeaua timpului brodate
Din vitrinele strălucitoare
Căutând priviri pătrunzătoare

Încă mai privesc să nu mai fiu
Peste anotimpuri de pustiu
Îmi închide gura un cuvânt
Că nu m-am născut pentru pământ

E atât de singură umila toamnă
S-a împăcat cu gândul că tot plouă
Din când în când o rază o îndeamnă
S-arunce-n vânt basmaua nouă

Doar a crezut că poate fi o vară
Strălucind în vii culori catifelate
Dar toamnă a fost creată prima oară
Să pună farmec peste frunzele uscate

Și mâna-i fină întotdeauna rece
O va întinde peste ramurile întoarse
Copaci bătrâni-nainte-i să se plece
Se rup visări prin pletele ei arse

Târziu se mai închide la doi nasturi
Și împinge ceasul repede să treacă
Gustând pe fugă niște resturi...
Din luminiș zâmbește o umbră seacă

Târziu se plimbă toamna prin curte

Mișcări făr' de regrete
Îmi alungă zilele oricum scurte
Strecurându-le pe lângă perete

Se-ascunde prin veștede vise și flori
Îmi fură dragul de tine
Și-i rece, dinspre perete fiori
De obsesii aduce cu sine

Întinde mâna ei grea înspre mine
Nu vreau s-o refuz, dar mi-e frică
Să mă lase cu dorul de tine
În mâna mea firavă și mică

Îi dau tot și mâna, chiar și obrazul
Tremură o palidă filă
Subțire ea își primește avizul
Toamnei printr-o lentilă

O toamnă mă răsfoiește vrea
În zadar sa ajungă la capăt
Căci ziua de mâine nu este a mea
Iar pentru ea are lacăt

Căci nu-mi aparțin nici ei și nici mie
Vom trece amândouă ca vântul
Poate mai mult voi sufla eu prin vie
Dar nu va trece cuvântul

Lung e drumul meu spre casă, Tată
Nici capătul să-mi pară că-l zăresc
Mi-e lipsă de privirea-Ți căutată
În orice ochi de ape pământesc

O toamnă nesfârșită mi-este mersul
Ascuns prin pietre de smarald
Ce au tăiat adânc lăsându-mi versul
Să-mi strângă doru-n pumnul cald

Mă dor, o, Tată, visele din răni
Ce strigă înspre zări deschise
Îmi torni iar apa renunțării-n căni
Pe masa bucuriilor promise

Noiembrie nici nu mai vrea să plece
Prieten mi-este mult și bun iubit
În drumul meu mă însoțește rece
Cu pietre tari pe margini l-a tivit

Mi-e așa drag de drumul meu, o, Tată
N-aș ști un altul să aleg mai bun
De Tine nu voi fi nicicând uitată
Numai la Tine-n brațe am să apun...

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA:



www.zen.ro

zen.print@gmail.com

tel./fax: 0345 401 330

mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița

Autoarea declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile
intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga
răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma,
cât și pentru conținutul volumului de față.
